

Svanučė

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 7

Srpanj 2014

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,

P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal

77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro,

CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated

Bible Students, 102 Broad Street,

Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,

British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18,

44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de

Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch

Bibelstudien- Vereinigung, Postfach

11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),

199 Railroad Avenue, East Rutherford,

NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,

#34, Serpentine Street, Richmond

Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,

Associazione Studenti Biblici, Via

Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom

broju uzeti su iz tekući broja

časopisa

„Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Onaj Koji „Po Zakonu Ima
Pravo“

2

Međunarodne Biblijske Studije

Proslavi Boga Svojim

Tijelom

19

Ljubav Izgrađuje

22

Nadvladati Iskušenje

25

Traži Dobro u Drugima

28

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Ivanova Vizija Kraljevstva 31

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – July 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

Onaj Koji „Po Zakonu ima Pravo“

„Ovako kaže Svevišnji Gospodin Jehova: Skini turban i odloži krunu!...i ona neće biti ničija dok ne dođe onaj koji po zakonu ima pravo na nju i njemu ću je dati.“ Ezekijel 21:26,27

U BIBLIJI se na duga stoljeća ljudskog stradanja i patnji ukazuje kao na noć koja će biti okončana jutrom radosti. (Ps. 30:5) Srećom, čvrst temelj nade u nadolazeći novi dan pružen je u Božjim obećanjima patrijarhu Abrahamu i kasnije proširena ponavljanjem njegovim potomcima od strane svetih proroka. Obećanje dano Abrahamu bilo je da će kroz njegovo „potomstvo“ biti blagoslovljeni „svi narodi na zemlji.“ (1 Moj. 12:3; 18:18; 22:18)

U Hebr. 11:10 čitamo da je Abraham „očekivao grad s pravim temeljima, kojemu je graditelj i tvorac Bog.“ Grad u Bibliji simbolizira vladavinu. Grad „kojemu je graditelj i tvorac Bog“ kojem se Abraham nadao trebao je stoga biti božanski imenovano uređenje – koje je pristajalo obećanjima koja mu je dao Bog. Dvojbeno je dali je

Abraham razumio sve što se podrazumijevalo pod božanskim jamstvima koja mu je Bog dao. Međutim, on je očito razumio da će obećani blagoslov svim narodima doći kroz instrumente vladavine u kojoj će potomstvo na neki način imati istaknutu ulogu.

Ovu misao potvrđuje proročanstvo koje je izrekao Abrahamov unuk Jakov, kratko prije svoje smrti. U vezi svog sina Jude on je rekao: „Lavić je Juda. Od plijena ćeš se sine, dizati. Spustio se, ispružio se kao lav; i kao lava, tko ga se usuđuje dražiti? Žezlo se neće odvojiti od Jude, ni palica zapovjednička od nogu njegovih dok ne dođe Šilo – i njemu će se pokoravati narodi.“ (1 Moj. 49:9,10) Ovo je proročanstvo bilo dano dok je Židovski narod bio u Egiptu, u kojem je simbol kraljevskog prava vladanja tada bio ležeći lav. Proročanstvo je dakle podrazumijevalo da je iz plemena Jude trebao doći veliki vladar, onaj koji će uspostaviti mir – što se podrazumijeva pod titulom „Šilo“ – i ispuniti obećanja koja je Bog dao Abrahamu.

SVETI NAROD

Gospod je podigao Mojsija da oslobodi Židovski narod iz Egipatskog ropstva, i kroz njega je Bog dao naciji svoj zakon. Vjernost tom zakonu rezultirala bi ne samo sa životom za narod, nego i veličanstvenim uzvišenim položajem za narod. U vezi s tim Gospod je rekao, „A sada, budete li vjerno slušali glas moj i držali savez moj, bit ćete

najdraže vlasništvo moje između svih drugih naroda, jer moja je sva zemlja. I bit ćete mi kraljevstvo svećenika i sveti narod.“ (2 Moj. 19:5,6)

Visoki položaj kojeg je Izrael trebao zauzeti, kao svećenički, sveti narod, kako je Bog jasno ukazao, bio je uvjetovan vjernošću njegovom savezu. On je dao narodu svaku moguću priliku da budu vjerni, pokazujući veliko strpljenje s njihovom tvrdoglavošću i odmetanjima. Pod vodstvom Jošue, bili su dovedeni u zemlju obećanja, i nekoliko stoljeća nakon njegove smrti, bili su bez ijednog zemaljskog vladara. Tijekom tog razdoblja, Bog je podizao suce da ih izbavljaju kada su, kao posljedica svoje nevjernosti, pali plijenom okolnim narodima.

Samuel je bio zadnji od tih sudaca. Izraelci su u to vrijeme zahtijevali kralja. Oni su željeli biti poput okolnih naroda. Gospod im je odobrio taj zahtjev, i Samuel je pomazao Šaula za njihovog prvog kralja. Šaul je neko vrijeme dobro vladao, međutim kasnije se pokazao nevjernim, i David je bio pomazan za njegovog nasljednika, premda to nije bio sve do Šaulove smrti.

David je bio jako drag Bogu, i on mu je dao vrlo trajno obećanje. Naime, pravo da vlada nikada neće biti uzeto njegovoj obitelji – „Dom tvoj i kraljevstvo tvoje trajat će dovijeka. Prijestolje tvoje čvrsto će stajati dovijeka.“ (2 Sam. 7:16) Tako je kraljevski aspekt što se tiče Abrahamovog potomstva koje je trebalo blagosloviti sve narode na

zemlji bio još ograničen. Obećani vladar nije trebao doći samo iz plemena Jude, nego također iz Davidove obitelji.

Gospod je koristio kraljevsko uređenje Izraela kao predodžbu ili predliku mnogo većeg kraljevstva koje je kasnije trebalo biti uspostavljeno u rukama obećanog Mesije. U vezi Davidovog sina Salamuna čitamo da je on „sjeo na prijestolje Jehovino kao kralj umjesto oca svojega Davida.“ (1 Ljet. 29:23) To je bilo slučaj sa svim kraljevima iz Davidske linije. Neki od njih bili su vjerni Gospodu neki ne. Međutim, bez obzira nato, Bog nije istrгнуo kraljevstvo iz Davidove linije.

IZRAELSKO KRALJEVSTVO UKLONJENO

Ovo predodžbeno kraljevsko uređenje nastavilo se sve do dana kralja Sidkije, koji je bio jedan od nekoliko uzastopnih zlih kraljeva. Ispalo je da je on bio posljednji, jer je uvezi njega Gospod potaknuo proroka Ezekijela da napiše, „A tebi, smrtno ranjeni, zli poglavaru Izraelov, čiji je dan došao u vrijeme konačne kazne za prijestup, ovako kaže Svevišnji Gospodin Jehova: Skini turban i odloži krunu! Do promjene će doći. Uzvisi što je nisko, ponizi visokoga! Uništiti ću, uništiti ću, uništiti ću krunu, i ona neće biti ničija dok ne dođe onaj koji po zakonu ima pravo na nju, i njemu ću je dati.“ (Ezek. 21:25-27)

Postoji velika konačnost u izjavi da je „dan došao u vrijeme konačne kazne za prijestup.“ To je također pokazatelj da je „dan“ o kojem se govori da je došao bio prorečen, i zaista je bio. Kada je Bog ušao u saveznički odnos sa Izraelom kroz zakon prenesen preko Mojsija, on je obećao da će se brinuti za njih i blagosloviti ih budu li mu vjerni. Međutim, on ih je također upozorio na strašne kazne ako mu budu nevjerni.

Jedno od tih upozorenja zapisano je u 3 Moj. 26:17-28. Ovdje su spomenute različite kazne koje se očito odnose na razdoblje njihovog zatočeništva Moabcima, Midjancima, Filistejcima, i drugima. Međutim nakon upozorenja na ta relativno manja razdoblja kazne, Gospod objavljuje, „Ako me ni tada ne poslušate, kaznicu vas sedam vremena više za grijehe vaše.“ (A.V.) Ovih „sedam vremena“ dodatne kazne spomenuto je četiri puta.

Mnogi istraživači Biblijskog proročanstva se slažu da je svako od tih „vremena“ spomenutih u tom odlomku jednako Židovskoj godini od 360 dana. U 4 Moj. 14:33,34 i Ezek. 4:5-8 Bog pruža temelj za računanje tih proročanskih vremenskih mjerenja u kojima on kaže da bi se svaki dan trebao računati za godinu. Sedam razdoblja, ili vremena, od 360 dana bilo bi 2520 dana. Budući da svaki dan predstavlja godinu, to bi bilo razdoblje od 2520 godina.

Ako je, kako naš tekst pokazuje, ovo dugo razdoblje kazne za Izrael, počelo sa svrgavanjem njihovog posljednjeg kralja Sidkije, to bi značilo da sve dok ne prođe 2520 godina oni su mogli očekivati bilo kakav značajniji stupanj božanske naklonosti što bi vodilo do njihovog oslobođenja kao naroda. U vrijeme Sidkijinog svrgnućam nacija je bila odvedena u zarobljeništvo u Babilon, i premda im je bilo dopušteno 70 godina kasnije da se vrate u svoju zemlju, oni nisu ponovno zadobili svoju nacionalnu neovisnost. Njihovo kraljevstvo, predodžbeno Gospodnje kraljevstvo, došlo je kraju, i premda je Ezekijel obećao da je to bilotako sve dok ne dođe onaj koji ima pravo na njega, on objašnjava da čak ni tada to više neće biti isto.

POJAVLJUJE SE KRALJEVSKO VELIČANSTVO

Šest stoljeća nakon što je Sidkija bio svrgnut došao je Isus, Izraelski obećani Mesija. Ivan Krstitelj, objavio je njegovu prisutnost, rekavši, „Približilo se kraljevstvo nebesko.“ Mnogo točniji prijevod kaže, „ Kraljevsko veličanstvo nebesa se približilo.“ (Mat. 3:2 E.D.) Zaista, Isus je bio kralj, kojeg je Bog nebeski bio obećao. On je bio potomstvo Abrahamovo. (Gal. 3:16) On je bio Šilo koje je došlo iz plemena Jude. On je bio Davidov potomak koji je trebao biti zauvijek na njegovom prijestolju. (Djela 15:16)

Isusovi su ga učenici prihvatili kao obećanog Mesiju, Kneza Mira, velikog kralja koji je trebao vladati, „od mora do mora, i od rijeke do krajeva zemaljskih.“ (Ps. 72:8) Oni su vjerovali da je on trebao uspostaviti svoju vladavinu u Jeruzalemu, i to odmah. Ne smijemo pretpostavljati da su oni u potpunosti razumjeli sve što je obećano Gospodnje kraljevstvo trebalo značiti Izraelu i svijetu. Njihova je glavna briga jedno vrijeme očito bila oslobođenje njihove nacije iz ropstva Poganske dominacije, posebice Rimskog carstva. Oni su upitali uskrslog Isusa, „Hoćeš li u ovo vrijeme Izraelu obnoviti kraljevstvo?“ – to kraljevstvo koje bilo svrgnuto u danima Sidkije. (Djela 1:6)

Takva im se nada činila opravdanom. Zar prorok Ezekijel nije rekao da će kraljevstvo biti svrgnuto samo dok ne dođe onaj „koji po zakonu ima pravo“? Zar Isus nije bio taj, zakoniti koji će ponovno zasjesti na Davidovo prijestolje? Zaista, Isus je bio taj o kojemu je napisano, „Veličini njegove vladavine i mru neće biti kraja nad prijestoljem Davidovim i nad kraljevstvom njegovim; učvrstit će ga i utvrdit će ga u pravdi i u pravednosti od sada pa do vijeka.“ (Iza. 9:7)

Te su stvari svakako bile na mjestu, međutim ono što Isusovi učenici nisu razumjeli isprva bilo je da će njegov dolazak da uspostavi kraljevstvo biti kod njegovog drugog dolaska, ili prisutnosti u stvarima čovječanstva. Isus je to razjasnio u jednoj usporedbi. Izvještaj kaže da je on

ispričao tu usporedbu zato što „su oni mislili da će kraljevstvo Božje odmah biti uspostavljeno.“ (Luka 19:11) Usporedba je govorila o izvjesnom „čovjeku plemenita roda“ koji je otišao u „daleku zemlju da preuzme kraljevsku vlast i da se potom vrati.“ (redak 12)

Razlog zašto je Isus ispričao tu usporedbu u to vrijeme bio je taj što je on upravo bio objavio da ide u Jeruzalem, gdje ga njegovi neprijatelji planiraju uhititi i pogubiti. Dao im je na znanje da on očekuje kako će umrijeti, dobrovoljno dopuštajući da bude ubijen. Oni to nisu mogli razumjeti. S njihove ljudske točke gledišta oni su se pitali kako bi to bilo moguće da mrtvi Mesija uspostavi moćno kraljevstvo i oslobodi njihov narod od Rimskih gospodara.

Usporedba o „čovjeku plemenita roda“ očito je donekle pomogla učenicima. Iz nje su mogli shvatiti da Isus odlazi na neko vrijeme, i da kraljevstvo neće postati stvarnost sve dok se on ne vrati. Za njih je to značilo dalje čekati, ni nisu znali koliko dugo. Teških srca zbog odgođene realizacije njihovih nada, otišli su k Isusu na Maslinsku goru samo nekoliko dana prije nego li je bio raspet, i pitali, „Reci nam kada će to biti i koji će biti znak tvojega dolaska i svršetka svijeta?“ (Mat. 24:3)

Od presudne je važnosti zapaziti značenje nekoliko riječi u pitanjima koja su postavili učenici našeg Gospodina. Grčka riječ koja je prevedena sa „dolazak“ doslovno znači „prisutnost.“ Riječ

prevedena sa „svijet“ znači „doba“ i također ima posebno židovsko značenje „Mesijansko razdoblje.“ Grčka riječ ovdje prevedena sa „svršetak“ je također zanimljiva – ona označava „cijeli završetak.“

Učenici su u stvarnosti upitali Isusa, „Što će biti znak tvoje prisutnosti, kada ćeš se kao čovjek plemenita roda iz usporedbe, vratiti da uspostaviš svoje kraljevstvo, i što će biti znak da je došlo vrijeme za cijeli završetak Mesijanskog razdoblja?“ Oni su vjerovali da je Isus bio Mesija. Oni su shvatili da je postojao razlog iza njegovog bivanja s njima u to vrijeme. Međutim, s obzirom da je on bio odlazio i trebao se vratiti kasnije oni su sada počeli cijeniti činjenicu da je Mesijansko doba, ili razdoblje bilo povezano s njegovom drugom „prisutnosti.“ Nadalje oni su vidjeli da se njegova prisutnost trebala nastaviti sve do upotpunjenja Mesijanskog perioda.

Isusov odgovor na ta pitanja je vrlo rasvjetljujuć. Među znakovima koje je iznio, a koji su trebali dati dokaz njegove druge prisutnosti i označiti vrijeme za predstojeći završetak Mesijanskog nauma o blagoslivljanju svih naroda na zemlji, bilo je razdoblje „velike nevolje kakve ne bijaše od početka svijeta sve dosad, niti će je ikad biti.“ Ta je nevolja, rekao je Isus, trebala biti toliko ozbiljna da „kad se ne bi skratili oni dani, ne bi se spasilo nijedno tijelo. No poradi izabranih skratit će se dani oni.“ (Mat. 24:21, 22)

Samo je onaj, tko je bio nadahnut od Boga mogao tako točno prореći ono s čim se čovječanstvo danas suočava, i što prouzročuje da su srca ljudi posvuda ispunjena strahom. Danas je sasvim poznata činjenica mogućnost da se ljudska rasa potpuno uništi. Lukin izvještaj o Isusovom odgovoru na pitanja učenika citira Isusa kako kaže da će tada na zemlji biti „tjeskoba među narodima u pomutnji“, i da će „ljudi izdisati od straha i iščekivanja onoga što dolazi na svijet.“ (Luka 21:25, 26)

VREMENA NEZNABOŽACA

Posebno značajno u Lukinom izvještaju o znakovima koje je Isus iznio učenicima u odgovoru na njihova pitanja što se tiče vremena njegove druge prisutnosti i dovršetka Mesijanskog nauma, je izjava, „I Jeruzalem će gaziti neznabošci dok ne završe vremena neznabožaca.“ (Luka 21:24) Jeruzalem ovdje predstavlja naciju Izrael i njihov narod, koji su u to vrijeme bili pod Rimskim jarmom.

Njih se već gazilo – to jest, oni su bili pokoren narod, kao što smo već vidjeli, to je trajalo do tada već šest stoljeća. Isus je rekao da će se to nastaviti sve dok se ne završe „vremena“ neznabožaca. Grčka riječ prevedena sa „vremena“ označava točno određeni vremenski period. Mi vjerujemo da to odgovara, sedam „vremena“ ili 2520 godina kazne na Židovski narod

na što smo već ukazali, kada smo govorili o 3 Moj. 26. Završavanje tih „vremena“, kako mi nadalje razumijemo, isto tako kao i povezani povijesni događaji upućuje nas na 1914.n.e.

Isus je ukazao da će kraj vremena neznabožaca donijeti izmjenu statusa s obzirom na židovski narod, i da će to biti jedan od znakova njegove prisutnosti. Povijesno gledano Izrael je povratio svoju državnost 1948, što je bila direktna posljedica prvog svjetskog rata, koji je počeo 1914, a od kojeg je jedan od ishoda bio Balfourova deklaracija iz 1917. Oni više nisu narod bez domovine, i bez neovisne vladavine. Oni više nisu pokoren narod, „gaženi“ od poganskih carstava.

Postoji još jedan aspekt Isusovog proročanstva koji je jednako važan – Neznabožački aspekt. Židovska je nacija trebala biti gažena sve dok se ne završe vremena neznabožaca. To je trebalo ukazivati da je vrijeme Izraelskog nacionalnog potčinjavanja trebalo biti razdoblje tijekom kojeg bi Neznabožačkim nacijama bilo dopušteno da iskazuju neometanu vladavinu, i s Božjim ovlaštenjem. Apostol Pavao je rekao, „Vlasti koje postoje, od Boga su postavljene.“ (Rim. 13:1)

POČELO S BABILONOM

Pavao je očigledno temeljio svoju tvrdnju na izjavi koju je prorok Danijel, govoreći za Boga, dao Nebukadnezaru kralju Babilona. Tijekom vladavine

Nebukadnezara Judin posljednji kralj, taj „zli poglavar Izraelov“, bio je svrgnut a nacija odvedena u zarobljeništvo u Babilon. Ovaj poganski kralj imao je san u kojemu je vidio ljudski lik koji je imao glavu od zlata, ramena i prsa od srebra, bedra od bakra, noge od željeza, i stopala i prste od željeza i gline pomiješanih. U snu je kralj vidio kamen odvaljen bez ljudskih ruku od gore. Taj je kamen udario lik u njegova stopala, prouzročivši da cijeli padne, i zatim ga smrvio u prah. Zatim je kamen rastao sve dok nije postao velikom gorom koja je ispunila cijelu zemlju. (Dan. 2:31-45)

Prorok Danijel je protumačio kralju san, rekavši mu da mu je „Bog nebeski“ dao kraljevstvo. (reci 37, 38) Ovdje, u trenutku kad je Izrael izgubio svoju neovisnost, i neznabožačkom kralju koji ih je pokorio, Bog daje vlast kao prvom od duge linije Neznabožačkih vladara i uzastopnih carstava, sve dok ne završe vremena neznabožaca. Danijel je objasnio kralju Babilona da su se i drugi trebali podići, kao što je predstavljeno sa srebrom, bakrom i željezom lika kojeg je on vidio u svom snu.

Povijesno gledano, to su bili Medo-Perzija, Grčka i Rim. Zatim je došla podjela Rimskog carstva, kao što je prikazano sa prstima lika. Tako lik iz proročanstva doseže sve do vremena od nešto više od jednog stoljeća. U to vrijeme, neposredno pred prvi svjetski rat, ti „prsti“ predstavljeni u različitim Evropskim državama, vladanima s nasljednim vladajućim domovima, još uvijek

sačinavali dio Neznabožačke vlasti dane Nebukadnezaru.

Što se tiče kamena koji udara u stopala lika, Danijel je rekao, „Tada se najedanput satrlo željezo, glina, bakar, srebro i zlato...A kamen koji je udario u kip postao je velika gora i ispunio cijelu zemlju.“ (redak 35) Babilon je kao carstvo pao kad su ga osvojili Medijci i Perzijanci. Medo-Perzijsko se carstvo raspalo kad ga je svrgnula Grčka. Slično tome, Grčko je carstvo palo kad ga je osvojio Rim. Na koncu je Rimsko carstvo bilo podijeljeno na mnoge države – „prsti“ – Evrope.

Međutim, Danijel je objavio da su zlato, srebro, bakar i željezo lika bili zajedno satrti, ili u isto vrijeme. To pokazuje da lik nije toliko bio slika pojedinih neznabožačkih kraljevstava ili vladavina, nego nečeg što je bilo zajedničko određenom slijedu Neznabožačkih sila, počev s Babilonom u danima Nebukadnezara, i završavajući u danima podijeljenog Rima. Ono što je bilo zajedničko svima bilo je ono što je Danijel izjavio Nebukadnezaru: „Bog nebeski ti je dao kraljevstvo...ti si glava od zlata.“

To pokazuje da je Babilon postao glava od zlata kada mu je „Bog nebeski“ dao dopuštenje da vlada. Uistinu, Babilon je postojao davno prije toga, ali ne kao glava od zlata. Ovo isto ovlaštenje, kako ga je Pavao opisao, prešlo je na Babilonske nasljednike. Isus i apostoli su to ispravno razumjeli, međutim to je kasnije bilo iskrivljeno, i nazivalo se

kao „božansko pravo kraljeva.“ Ta filozofija božanskog prava kraljeva zadržala se u Evropi sve dok nije bila uništena kao posljedica prvog svjetskog rata.

Kao što je Babilon postojao prije primanja autoriteta od „Boga nebeskog“ da vlada, tako i sada još uvijek postoje Neznabožačke vladavine u Evropi nekih 100 godina nakon 1914. Međutim, one više nisu podržavane filozofijom božanskog prava kraljeva. Ta filozofija, koja je bila zajednička svim Neznabožačkim vladavinama koje su bile uključene u simboličan lik kojeg je Nebukadnezar vidio u svom snu, je nestala. Današnji vladari ostataka „prstiju“ lika iskazuju, najvećim dijelom, minimalne ovlasti i moć u svjetskim zbivanjima, i nijedna više ne tvrdi da vlada božanskim pravom.

Nije slučajno da su iste okolnosti, i počev u isto vrijeme, a koje su dovele do pada božanskog prava kraljeva, također dovele i do nacionalne neovisnosti Izraela nešto više od tri desetljeća kasnije. Ovi događaji od povijesnog značaja, pružaju zdrav temelj za zaključak da smo vidjeli ispunjenje znaka kojeg je dao Isus – „I Jeruzalem će gaziti neznabošci dok ne završe vremena neznabožaca.“ Istina je da se još nisu ispunila sva obećanja glede obnove Izraela, i da Poganske nacije još uvijek nastoje spriječiti potpuni kolaps svog društvenog poretka. Međutim, proročanstva koja smo citirali ukazuju samo na početak događaja na koje se odnose, ne njihov završetak. Zaista, kakvi

su se predivni događaji već desili od kraja dugog razdoblja „vremena neznabožaca.“

ONAJ „KOJI PO ZAKONU IMA PRAVO“

Ti događaji, posebno oni koji obuhvaćaju posljednjih stotinu godina, pružaju mnoge indicije da je blizu vrhunac Božjeg Mesijanskog nauma, i da je uzvišeni Isus, onaj „koji po zakonu ima pravo“ da vlada Izraelom i svim narodima nevidljivo prisutan. S jedne strane, kroz njega su bila ispunjena takva proročanstva kao Ps. 2:9 koje, ukazujući na Neznabožačka kraljevstva, kaže, „Razbit ćeš ih željeznim žezlom, kao posudu lončarsku satrt ćeš ih.“ S druge strane, kao onaj „koji po zakonu ima pravo“ on je upravljao procesom kojim je ispunjeno proročanstvo iz Ezek. 20:33-38. U tom proročanstvu glede raspršenog Izraela, Gospod kaže, „Doista ću rukom jakom i mišicom ispruženom i jarošću izlivenom kraljevati nad vama. I izvest ću vas iz pukova, i skupiti vas iz zemalja u koje bijaste razasuti rukom jakom i mišicom ispruženom i jarošću izlivenom.“ (reci 33, 34)

Bilo je potrebno mnogo bijesa, posebice progonstva koje je kulminiralo u Holokaustu, da se iskorijeni Izraelski narod iz zemalja u kojima su živjeli, i da se probudi kod njih čežnja za i povratak u Obećanu zemlju. Međutim, čak i sada, oni se u mnogo slučajeva oslanjaju na vlastitu mišicu i ne znaju da je njihov Mesija bio taj koji je nadgledao njihov napredak kao nacije. Kao što 35 redak tog

proročanstva kaže, premda su bili dovedeni u svoju zemlju, oni su i dalje u „pustinji tih pukova,“ Izraelski narod, premda više nije pokorena nacija, u mnogome je u istoj političkoj i ekonomskoj konfuziji kao i ostatak svijeta. Ista „smetenost“ i „strah“ koji ispunjava srca Neznabožaca nanosi nevolje i njima. (Luka 21:25, 26) Međutim, to neće stalno biti tako, zato što je Božji konačni naum dovesti ih „u sveze Saveza.“ (Ezek. 20:37)

To je Novi Savez kojeg je Gospod obećao sklopiti sa „domom Izraelovim i s domom Judinim,“ kroz kojega će napisati svoj zakon „u njih“ i „u srca njihova.“ (Jer. 31:31-34) Apostol Pavao objašnjava da će taj Savez biti sklopljen kada Izbavitelj dođe sa Siona i odvрати bezbožnost od Jakova. (Rim. 11:26, 27)

Sion je korišten u Bibliji, kao simbol duhovne faze Mesijanskog kraljevstva u kojemu je Isus glavni vladar. „Ja sam postavio kralja svojega, na Sionu, svetoj gori svojoj,“ objavljuje Bog. (Ps. 2:6) U Otkr. 14:1 je prikazano 144 000 sa Isusom, na gori Sionu. To su Kristovi vjerni sljedbenici ovog Evanđeoskog doba. Ta duhovna vladalačka grupa je isto prikazana u Obadiji 21, gdje prorok kaže da je vidio „da će spasioci uzaći na goru Sion,“ i dodaje „da će kraljevstvo biti Gospodnje.“

Onaj kojemu je dana „sva moć na nebu i na zemlji“ već je postavljen na simboličnu goru Sion. (Mat. 28:18) Njegovi vjerni sljedbenici ovog doba

su u procesu sakupljanja k njemu. Prvi koji će primiti blagoslove kraljevstva kroz potpunog Krista, glava i tijelo, biti će vjerni ostatak židova, oni koji prepoznaju Isusa kao svog Mesiju i kažu, „Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje!“ (Mat. 23:39) Ovaj ostatak – uključujući uskrsnule Drevne dostojnike iz starog doba, koji će pomoći poučavati narod – će sačinjavati početnu jezgru onih s kojima će Bog sklopiti Novi Savez i blagosloviti ih.

Ovi blagoslovi će tada teći i proširiti se sve dok sav Izrael i ostatak čovječanstva ne budu dovedeni do počinka i mira, i do savršenog ljudskog života – uvjetovano srdačnom poslušnošću pravednim zakonima kraljevstva. Kao što smo već vidjeli, ovo slavno dovršenje Mesijanskog nauma je blizu. Preliminarni rad već je u toku. Stari i sebični poredak palog čovjeka raspada se. Izrael se počeo okupljati i pripremati se, premda još uvijek u mjeri nevjere i usred velike nevolje. Da koristimo Pavlov jezik, oni će uskoro biti „prihvaćeni.“ On kaže, „Što li će tek biti njihovo prihvaćanje, ako ne prijelaz iz smrti u život,“ za Izraelski narod i na koncu za cijelo čovječanstvo. Radujmo se stoga jer je došao onaj „koji po zakonu ima pravo“ i da uskoro „veličini njegove vladavine i miru neće biti kraja.“ (Iza. 9:7)

Proslavi Boga Svojim Tijelom

Ključni redak: *"Pa zar ne znate da je vaše tijelo hram svetoga duha? Dobili ste ga od Boga da prebiva u vama. Osim toga vi ne pripadate sebi."*
1 Korinćanima 6:19

Izabrani tekstovi:
1 Korinćanima 6:12-

NEBESKI OTAC zahtijeva da mu njegov izabrani narod ovog doba, posvećeni sljedbenici Krista, budu stalno lojalni i ljube ga iznimno. Njima je bio dan „novi um“, koji u sadašnje vrijeme prebiva u starom fizičkom tijelu. Na to se tijelo u našem ključnom retku ukazuje kao

na „hram svetoga duha“ i treba ga se održavati kao sveto svetište. Svako vjerno, posvećeno dijete Božje, se tako smatra „prebivalištem“ Nebeskom Ocu i njegovom sinu Isusu Kristu, kroz prebivajuću moć i utjecaj Svetog Duha.

Postoje izvjesni zahtjevi kojima se mora udovoljiti kako bi smo se čuvali u ispravnom stanju da bi bili Božje prebivalište. Dok želimo hoditi Božjim putevima, moramo pokazati cijenjenje za njegovu veličinu, razumjeti našu vlastitu nedostatnost bez njegovog vodstva, i zatim pokazati našu ljubav i poštovanje za njegovu milostivu pomoć. Moramo gledati dalje od naših misli i

planova i dopustiti našim umovima da se bave sa veličanstvenosti Božje osobnosti, i mudrosti njegovog vodstva. To će nam pomoći imati ispravno poštovanje prema Gospodu i njegovim božanskim pripremama.

„Strah je Jehovin prvo što je potrebno da bi se stekla mudrost.“ (Izreke 9:10) Riječ „strah“ u ovom retku znači „strahopoštovanje.“ Iznimno strahopoštovanje prema Bogu je jedan od ključnih elemenata potrebnih da bi njegov Duh prebivao u nama. S obzirom da se to smatra „početkom“ mudrosti, to podrazumijeva da kako naše strahopoštovanje prema Bogu raste, tako će i naša mudrost, posebno kako budemo sve više i više upoznawali njegovu osobnost.

Strahopoštovanje je veoma važno, u našem ophođenju sa, i službi za, Nebeskog oca. To nam je istaknuto u 5 Moj. 10:20, koji redak kaže, „Boj (strahopoštovanje) se Jehove, Boga svojega. Njemu služim njega se drži i njegovim se imenom zaklinji.“ U drugom nam je retku rečeno: „Boj se pravoga Boga i drži zapovjedi njegove. Jer to je sva dužnost čovjeku.“ (Prop. 12:13) Te riječi pokazuju ozbiljnost življenja života koji je ugodan Nebeskom Ocu. Imati takovo strahopoštovanje zahtijeva da su nam srce i motivi što je više moguće čišći. „A više od svega što se čuva, čuvaj srce svoje, jer iz njega izvire život.“ (Izreke 4:23)

Druga važna stvar koju trebamo upamtiti iz našeg ključnog retka je da on govori o našem tijelu

sa stanovišta novog odnosa u Kristu. Bog više ne smatra naše tijelo kao „hram“ palog tijela i njegovih mnogih slabosti i propusta. Umjesto toga, on nas smatra kao „nova stvorenja...u Kristu.“ (2 Kor. 5:17; Gal. 6:15) Da bi se postigao taj uvjet Bog je učinio pripremu da je naše palo tijelo „zaogrnuo plaštem (Isusove) pravednosti.“ (Iza. 61:10)

Samo zato što smo zaogrnuti plaštem Spasiteljeve pravednosti nipošto ne znači da mi ne trebamo ništa više napraviti. Moramo živjeti naš život na način koji je u skladu s Isusovom osobnošću – onoga sa zaslugom čije krvi smo zaogrnuti. Moramo ljubiti Boga svim svojim srcem, umom i snagom. Naše vrijeme, talenti, utjecaj, sredstva, i sve što imamo, pripada Bogu i treba se koristiti u njegovu čast i slavu. Također moramo „ljubiti jedni druge“, i čineći to „Bog ostaje u nama“ kao hramu njegovog Svetog Duha. (1 Ivan 4:12)

Ljubav Izgrađuje

***Ključni redak: „Ali pazite da ne bi možda to vaše pravo postalo kamen spoticanja slabima.“
1 Korinćanima 8:9***

***Izabrani tekst:
1 Korinćanima 8***

LJUBAV JE najjasnije definirana u Bibliji po svom djelovanju. Biblija spominje djela dobrote, davanje milostinje onima u potrebi, i općenito dobroj volji prema ljudima. Čak i u svijetu, mnogi su iskreno

motivirani ljubavlju, i kao posljedica postupaju velikodušno. Iz govora koje je Apostol Pavao održao na temu ljubavi podsjeća nas se kao što pokazuju sljedeće riječi, „Ljubav je dugotrpljiva, i dobrostiva, ljubav nije zavidna, ne hvali se, ne uzvisuje se ...Ne raduje se nepravdi, a raduje se istini; Sve podnosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi. Ljubav nikada ne prestaje.“ (1 Kor. 13:4, 6-8)

U današnjoj pouci sadržanoj u 1 Kor. 8 Apostol Pavao koristi primjer iz svog vremena da prikaže važnost ljubavi. Pod uređenjem Starog Saveza Zakona, židovima je bilo zapovjedbno da uzimaju u obzir određene zakone s obzirom na hranu koju jedu. Konkretno rečeno, bilo im je zabranjeno jesti izvjesnu hranu. Pavao objašnjava da kada jednom sljedbenik Zakona dođe k Kristu, on više ne treba slijediti ta pravila. Oni su sada bili

slobodni od tog „ropstva“ i imali su „slobodu u Kristu.“ Ipak kao što Pavao kaže u našem ključnom retku, tu se slobodu nije smjelo koristiti da bi se spoticalo druge. U takvim bi slučajevima, ljubav trebala biti prvenstveni faktor. Kao što on navodi u 1 retku, „Ali znanje nadima, a ljubav izgrađuje.“

Nikada se ne može dovoljno naglasiti važnost ljubavi Kristovom sljedbeniku. Kako bi smo svaki dan imali takav stav, moramo biti marljivi u tome da „obuzdavamo svaku misao da bi se pokorila Kristu.“ (2 Kor. 10:5) U onoj mjeri u kojoj držimo naša srca i misli pokornima Kristovom primjeru ljubavi, tada neće biti prostora za zlo razmišljanje o drugima. Da bi dostigli tako visok standard zahtijeva mnogo napora i prakse. Pavao nam kaže, „Usredotoči se na vršenje dobrih djela. To je dobro i korisno ljudima.“ (Titu 3:8) Kao Božjoj djeci, razvijanje ljubavi ne bi se trebalo smatrati našom prvom odgovornošću i prednošću, nego nečim stalnim iz dana u dan našeg hoda. Zaista, to će biti vrhunac naših prednosti s ove strane zavjese. Stoga moramo držati pri našem srcu i u umovima opomene poput, „Neka bratska ljubav i dalje vlada među vama,“ i „Svakoga poštuju, svu braću ljubite.“ (Hebr. 13:1; 1 Pet. 2:17) Bratska ljubav u svojoj suštini ima svojstvo prijateljstva, pa nas se također podsjeća da „Pravi prijatelj ljubi u svako doba.“ (Izreke 17:17) Kako naši umovi postaju obogaćeni sa ovim važnim načelima ljubavi, počinjemo shvaćati da bi naše

riječi i djela također trebali biti u ljubavi, dobroti i obzirnosti prema drugima, „naročito svojoj braći u vjeri.“ (Gal. 6:10)

U poslanici Jude čitamo, „A vi ljubljени, izgrađujući se na svojoj najsvetijoj vjeri.“ (redak 20) To je važno jer ukazuje da se naša osobnost, utjelovljena u svojstvu ljubavi, mora „izgrađivati“ na čvrstom temelju vjere, „vjere koja je jednom zauvijek predana svetima.“ (redak 3) Tako opremljeni, mi poslušno slijedimo riječi našeg Gospodina, „Ljubi Jehovu, Boga svojega, svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim! To je najveća i prva zapovijed. Druga, slična toj, jest ova: Ljubi bližnjega svojeg kao samoga sebe.“ (Mat. 22:37-39)

Nadvladati Iskušenje

Ključni redak: „Nije vas zadesilo drugo iskušenje osim onoga koje je uobičajeno za ljude. Ali Bog je vjeran i neće dopustiti da budete iskušani više nego što možete podnijeti, nego će stvoriti izlaz kad dođe iskušenje, da možete izdržati.“
1 Korinćanima 10:13

Izabrani tekst:
1 Korinćanima 10:12-22

NA PRVI POGLED kad čitamo riječi našeg ključnog retka što se tiče iskušenja, mogli bi smo pomisliti da je Bog izvor privlačnosti koje bi nas mogle zavesti ili navesti da učinimo nešto pogrešno. Međutim prema riječima iz Jak. 1:13 to ne može biti tako. Taj redak kaže: „Neka nitko, kad se nađe u

kušnji, ne govori: Bog me iskušava. Jer Boga se ne može zlom iskušavati, a ni on nikoga zlom ne iskušava.“ Bog ne iskušava „sa zlom.“ Ta riječ ima još jedno značenje „probat,“ „ispitati,“ i „dokazati.“ Naš ključni redak u tom smislu govori o iskušenju. Bog, nas doista probava, i dopušta da nas zadese iskušavajuća iskustva. Kao što se vidi iz našeg teksta on čak nadgleda te stvari. Niti u jednom od tih slučajeva on nas ne mami na grijeh.

Sotona je pravi napasnik čovječanstva, nastojeći uhvatiti u zamku na pogrešne putove i neispravno vladanje. On je također neprijatelj

Kristovih sljedbenika, i nastoji nas dovesti pod svoj utjecaj kroz našu palu ljudsku prirodu. Kao što vidimo iz riječi našeg teksta naš Nebeski Otac stalno bdije nad nama. On će nam pomoći da ne padnemo ukoliko smo podložni njegovom vodstvu i nastojimo mu ugoditi u svim stvarima.

Da bi smo obukli Kristovu osobnost zahtijeva da preobrazimo naše razmišljanje sa tjelesnog na duhovno. Ova preobrazba zahtijeva mnogo na putu ispitivanja i dokazivanja, čak ponekad i „vatrene kušnje“ kako bi naša vjera i dubina našeg posvećenja bile u potpunosti utvrđene pred Bogom. Sa tim mora doći shvaćanje da na ovoj zemlji ništa nije od vječne vrijednosti ili u našem tijelu a što bi smo mogli poželjeti. Pavao kaže, „Mislite na ono što je na nebu , a ne na ono što je na zemlji.“ (Kol. 3:2)

U sljedećem retku nam se kaže da je „naš život sakriven s Kristom u zajedništvu s Bogom.“ (redak 3) Naš je život „sakriven s Kristom“ u tom smislu da je plan našeg Nebeskog Oca za naše ispitivanje i dokazivanje bio ostvaren na temelju otkupne zasluge Krista, koji nas je opravdao. Božjom milošću „on nas pomilova u Ljubljenome.“ (Efež. 1:6 VŽ) Budući tako pomilovani, možemo se pozvati na obećanje: „Sada smo djeca Božja.“ (1 Ivan 3:2) U sljedećem retku Ivan nastavlja: „I svatko tko se tome od njega nada čisti se kao što je on čist.“ Da bi nam iskušenja o kojima se govori u uvodnom tekstu ispravno

koristila, i da bi smo se oduprli Protivnikovim iskušenjima na zlo, stalno moramo čistiti naša srca i umove, čistiti naše vladanje, i obratiti pažnju „Kristovom učenju.“ (2 Ivan 9)

Postoji direktna veza između vjernosti kad smo u kušnji, i sudjelovanja s našim Gospodinom Isusom u njegovom budućem kraljevstvu za blagoslivljanje ljudske obitelji. Kroz ispite i dokazivanja u sadašnje vrijeme učimo postati milosrdni i suosjećajni veliki svećenici. Kada čovječanstvo u idućem dobu bude bilo postupno vraćano k savršenstvu uma, srca i osobnosti bit će potrebno mnogo milosrđa i suosjećanja. Stoga, Gospodinov posvećeni narod danas treba imati na umu da ništa manje od naših najboljih nastojanja da budemo sveti, i nastojanja da se riješimo tjelesnih slabosti neće biti prihvatljivo u Božjim očima.

Traži Dobro u Drugima

Ključni redak: *“Što dakle učiniti braćo? Kad se okupite, netko iznosi psalam, netko poučava, netko iznosi nebesku objavu koju je dobio, netko govori stranim jezikom, netko tumači što je rečeno. Neka sve bude na izgrađivanje.”*
1 Korinćanima 14:26

Izabrani tekstovi:
1 Korinćanima 14:13-26

RAZMATRAJUĆI riječi našeg ključnog retka, naša je pažnja usmjerena na važnost sastajanja s drugima „za izgrađivanje“, u svrhu međusobnog pomaganja i ohrabrivanja tijela Kristovog. Na to nam je dodatno skrenuta pažnja u ovim riječima: „I razmišljajmo jedni o drugima, kako bi smo

se poticali na ljubav i dobra djela i ne propuštajmo svoje sastanke, kao što neki imaju običaj, nego hrabrimo jedni druge, tim više što vidite da se približava dan.“ (Hebr. 10:24, 25) Riječi 24 retka prema Wilson's Emphatic Diaglott su prevedene kako slijedi: „Trebali bi smo nositi jedni druge na umu, za podsticanje na ljubav i dobra djela.“

Te su riječi upućene onima koji su ušli u savezni odnos s Bogom. Apostolova je misao da bi želja za ohrabriti druge u pravcu „ljubavi i dobrih djela“ trebala biti ciljem Kršćanskog zajedništva, i svrha radi koje bi se sljedbenici Učitelja trebali okupljati. Zaista ukoliko nismo zajedno povezani ne

možemo se ni ohrabriti. Na drugom nam je mjestu rečeno: „Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi.“ (Ps. 50:5 DK) Premda će konačno „sakupljanje“ svetaca biti s onu stranu zavjese, čak i sada mi imamo prednost zajedništva s onima „iste dragocjene vjere.“ (2 Pet. 1:1)

Mi svi trebamo pomoć i ohrabrenje koji dolaze od zajedništva „za izgrađivanje.“ U Efež. 4:4-6 Pavao nas podsjeća na jedinstvo koje bi trebalo motivirati našu zajednicu. On prvo kaže, „Jedno je tijelo“ - Krist, glava i mi kao udovi tijela. Postoji „Jedan duh“ – Sveti Duh, koji nas vodi. Postoji „jedna nada na koju ste pozvani“ – nada da budemo vjerni sve do u smrt. Postoji „jedan Gospodin“ – naš Spasitelj Isus Krist. Postoji „jedna vjera“ – vjera u Isusovu otkupnu žrtvu. Postoji „jedno krštenje“ – krštenje, ili uranjanje, u Krista. Na koncu postoji „jedan Bog i Otac sviju“ – naš Nebeski Otac pun ljubavi, koji je „nad svima.“

U recima koje smo ranije citirali iz Hebr. 10:24, 25 Apostol Pavao daje još jednu važnu izjavu. On nam kaže da bi naše okupljanje i druženje jednih s drugima, u svrhu poticanja na ljubav i dobra djela sve potrebnije „kako vidimo da se približava dan.“ Ovaj „dan“ bi mogao biti vrijeme koje će doći kada Gospodinov narod, zbog uvjeta koji će vladati na zemlji, neće imati priliku da se sastaje. Taj bi „dan“ također mogao biti dan za svakoga od nas ponaosob, kada nećemo moći zbog zdravlja ili drugih okolnosti biti u stanju

sastajati se jedni s drugima. Bez obzira što bi mogao biti „dan koji se približava“ budimo sada aktivno angažirani u skupnom radu „za izgrađivanje“, imajući na umu mudrost ovih riječi: „Sve što ti dođe pod ruku da činiš, čini to svom snagom svojom.“ (Prop. 9:10)

Isus nam je dao savršen primjer s obzirom na našu pouku. Družeci se sa svojim učenicima uvijek je tražio da bi ih na pozitivan način potaknuo na ljubav i dobra djela jednih prema drugima i prema Bogu. Neka bi smo i mi bili tako motivirani. „Ako dakle, imate kakvog ohrabrenja u Kristu, ako imate kakve utjehe potaknute ljubavlju, ako imate kakvog zajedništva u duhu, ako imate kakve ljubavi i samilosti, upotpunite moju radost ovim: budite složni u razmišljanju i imajte istu ljubav, budite jednodušni, jednako razmišljajte.“ (Filip. 2:1, 2)

Ivanova Vizija Kraljevstva

„A Duh i Nevjesta govore: Dođi! I tko god čuje, neka rekne: Dođi! I tko žeda, neka dođe! I tko hoće neka uzima vode života bez naplate.“

Otkrivenje 22:17

KRISTOVO KRALJEVSTVO kao i blagoslovi koje će donijeti ljudima, jedna je od istaknutih tema Biblije. Isusova smrt kao Otkupitelja svijeta omogućuje blagoslove života svem spremnom i poslušnom čovječanstvu. Sredstvo putem kojeg će ti blagoslovi biti davani je Mesijansko Kraljevstvo. Ove dvije velike istine, i s njima povezana učenja, bitna su poruka Božje Riječi. Njezini povijesni zapisi, proročanstva, obećanja, simboli, predlike, i usporedbe dijelovi su jedne velike teme otkupljenja i oslobođenja kako sljedbenika Krista tako i svijeta.

Tema o blagoslovima Mesijanskog Kraljevstva doseže slavni vrhunac u posljednja tri poglavlja Otkrivenja. U tim poglavljima, mnoga obećanja Kraljevstva, i simbolizmi koji ga oslikavaju, inače dotaknuti u drugim dijelovima Biblije, razrađeni su i dana im je ispravna postavka u velikom Božjem planu. U tim poglavljima nije

oslikano samo kraljevstvo i njegovi blagoslovi nego je također naglašeno i djelo otkupljenja koje pruža te blagoslove. Ovo temeljno obilježje plana pomaže nam se zadržati na umu kroz ukazivanja na „Janje“- „Jaganjac Božji koji oduzima grijeh svijeta.“ (Ivan 1:29)

KRIVOTVORINA

Uspostava Mesijanskog kraljevstva, i njegovo djelovanje za blagoslivljanje ljudi, kako je opisano u završnim poglavljima Otkrivenja, pruža osvježavajuću promjenu od mnogo toga sadržanog u ranijim poglavljima ove knjige, gdje su nam bile pokazane simbolične zvijeri koje progone Božji narod. Tamo vidimo nesveti grad, uspoređen sa bludnicom koja čini blud s kraljevima zemlje. (Otkr. 17:4-6, 18) Očito je da niti „zvijeri“ niti bludnički grad, nazvan Babilonom, ni na koji način nisu povezani sa pravim Mesijanskim kraljevstvom, osim kao njegova krivotvorina.

Simbolizam Janjeta, prvi je put spomenut u 5om poglavlju knjige, gdje se na Isusa ukazuje kao na „Jaganjac – stoji kao zaklan.“ (redak 6) U ovom nam je poglavlju dan kratak, ali ipak sveobuhvatan uvid u završeni Božji plan u središtu kojega je jaganjac. Ivan je napisao, „I pogledah, i čuh glas mnogih anđela uokolo prijestolja i bića i starješina. I broj njihov bijaše mirijade mirijada i tisuće tisuća. Govorahu snažnim glasom: Dostojan je Jaganjac zaklani primiti silu, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i

čast, i slavu, i blagoslov! I svako stvorenje što je na nebu, i na zemlji i pod zemljom, i sva koja su na moru, i sve što je njima čuh govoriti: Onomu koji sjedi na prijestolju i jaganjcu blagoslov i čast i slava i moć u vijeke vijekova!“ (reci 11-13)

NA GORI SION

Janje je ponovno spomenuto u 14 poglavlju, 1 retku, u kojem se navodi: „I pogledah, i gle: Jaganjac stoji na gori Sionu, a s njime stotinu četrdeset i četiri tisuće onih koji imaju ime Oca njegova zapisano na čelima svojim.“ U 4 retku ti su identificirani kao oni „koji prate Jaganjca kamo god ide. Oni su otkupljeni od ljudi, prvina Bogu i Jaganjcu.“ Još jedno ukazivanje na Janje nalazimo u poglavlju 17, 14 retku. Ukazujući na deset simboličnih nesvetih kraljeva, Ivan je napisao: „Oni će zaratiti s Jaganjcem i Jaganjac će ih pobijediti – on i oni koji su s njime: pozvani i izabrani i vjerni.“ Ovdje imamo promjenu u poruci knjige. Prije se činilo da različite „zvijeri“ i bludnički gradovi vladavine drže toga dosta pod kontrolom. Zlo trijumfira, a Božji je narod progonjen. Sada ti ulaze u rat s Janjetom, ali ne pobjeđuju. Janje ih pobjeđuje, i Janje tu pobjedu dijeli s onima koji su s njim, „pozvani, izabrani i vjerni.“

Poglavlje 18 oslikava u simboličnim detaljima konačno i potpuno uništenje nesvetog grada, Babilona, i Gospodinovom je narodu zapovjedbano da se raduju iskorjenjivanju ovog zlog

sistema. (redak 20) Ivan dalje objašnjava, „I svijetlost svjetiljke u tebi više neće zasjati; i glas ženika i nevjeste neće se više u tebi čuti. Jer trgovci tvoji bijahu velikaši zemaljski, jer vraćanjem tvojim bijahu zavedeni svi narodi. I krv proroka i svetih u njoj se nađe, i svih zaklanih na zemlji.“ (reci 23, 24) Uvodni redak 19 poglavlja glasi, „I nakon toga čuh snažan glas velikog mnoštva u nebu gdje govori: Aleluja! Spasenje i slava i čast i sila Gospodinu Bogu našem.“ Gledajući u budućnost, Ivan ovdje govori o vremenu kada Bog više neće dopuštati zlim ljudima i institucijama da pobjeđuju i progoni njegov narod. Dolazi vrijeme kada će on dokazati svoj autoritet i moć po čitavoj zemlji. To će učiniti kroz svog imenovanog Kralja – „Janjeta“ – i pozvanih i izabranih i vjernih koji trebaju biti s njim.

SVADBA

Ivan zatim u viziji vidi najdramatičniji čin Božjeg plana. Opisano je kako slijedi: „Radujmo se i kličimo i slavu mu dajmo! Jer dođe svadba Jaganjčeva i žena se njegova pripravi!“ (Otkr. 19:7) Ovi vjerni sljedbenici Učitelja su svi bili zaručeni s njim kroz svoje zavjete posvećenja da će vršiti njegovu volju. Međutim, njihov je savez sklopljen na žrtvi. Oni su bili spremni trpjeti i umrijeti s njim, i bili su nadahnuti s nadom da će imati udjela u slavi njegovog kraljevstva kada bude bilo uspostavljeno.

Polažući svoje živote u službi Gospodu, oni su također nastojali biti poput njihovog Učitelja - dobrotivi, strpljivi, velikodušni, ljubazni, suosjećajni. Oni su dali sve od sebe kako bi se ukrasili s tihim i blagim duhom. Nastojali su se isprazniti, kako bi ih Sveti Duh ispunio i upravljao njihovim životima, donoseći svoje plodove i milosti. Nastojali su poklanjati pažnju svim uputama svog budućeg Ženika, posebno njegovoj zapovjedi da polažu svoje živote jedni za druge.

Ti „pozvani“ i „izabrani“ i na koncu „vjerni“ sljedbenici Učitelja znali su da ne mogu biti ujedinjeni s njihovim Gospodinom u „braku“ sve dok se ne pripreme za to. Oni su također znali da im je kao grupi bilo obećano da ako budu bili vjerni, da će postati „nevjesta“ Kristova. Žena se pripravila, i to je ostvareno kroz vjernost svih pojedinačnih članova klase nevjeste – vjernih sljedbenika Janjeta. Oni su znali da je jedan od glavnih načina da ugone svom budućem Mladoženji bio taj da budu vjerni jedno drugome. Sada, u slijedu proročanske priče kako se odvija u Otkrivenju, nalazimo da se je nevjesta pripravila, i da je s velikim veseljem došla svadba janjeta.

VEZIVANJE SOTONE

U uvodnom dijelu 20 poglavlja, Ivan počinje otkrivati neka od glavnih zbivanja u povezanosti sa uspostavljanjem Mesijanskog kraljevstva, i blagoslova koji će dosegnuti ljude kroz njegove

instrumente. Reci 1-3 nam govore o vezivanju Sotone, „stare zmiје, to jest Đavla i Sotone,“ i da je vezan na 1000 godina. Kakav će to blagoslov biti za čovječanstvo!

Na Sotonu se ovdje ukazuje kao na onoga koji zavodi sve narode. Njegove su prijevare počele u Edenskom vrtu, nastavile se kroz sve vjekove i on još uvijek zavodi narode. Zaista, Sotona je danas još uvijek jedan od najvećih neprijatelja Gospodinovog posvećenog naroda, koji ide uokolo poput ričućeg lava, tražeći da ih proždre. Iako znamo istinu iz Božje riječi, i nismo u neznanju što se tiče Sotoninih „nakana“ (2 Kor. 2:11), jedino uz Gospodnju pomoć i vjernom budnošću, zajedno s poniznošću uma i srca, smo u stanju otkriti Sotonine smicalice kao ono što one uistinu i jesu – naime, krivo prikazivanje Božjih planova i nauma. Ako je to istina s obzirom na one koji znaju Božju istinu, koliko je tek svijet čovječanstva bespomoćan da otkrije lukave laži velikog Protivnika!

Koliko bi smo se stoga trebali radovati da će Sotona biti vezan tijekom Mesijanskog kraljevstva. „Anđeo“ koji ga veže nesumnjivo je Gospodin koji se je vratio, i da bi se naglasilo temeljitost u vezi njegovog vezivanja spomenuti su „velik lanac“, „bezdan“ i „pečat.“ Jedino božanskom moći veliki Neprijatelj može biti učinjen nemoćnim nastaviti svoje djelo zavoda i tlačenja ljudi. Kakav je to samo divan izgled shvatiti da će to biti ostvareno i da će se to utamničenje nastaviti za tisuću godina,

kako tekst izjavljuje. Tada će, kao što tekst ukazuje, Sotona biti pušten na „malo vremena“ da iskuša one koji su bili prosvijetljeni i obnovljeni do savršenstva. Tada će on biti uništen.

SVETI SUDJELUJU U KRALJEVSTVU

U 20 poglavlju, 4 retku, čitamo, „I vidjeh duše obezglavljenih zbog svjedočanstva Isusova i zbog Riječi Božje...i oživješe i zakraljevaše s Kristom tisuću godina.“ Redak 6 to potvrđuje, govoreći, „Blažen i svet onaj koji ima udjela u prvome uskrsnuću! Nad njima druga smrt nema vlasti, nego će oni biti svećenici Božji i Kristovi, i s njime će kraljevati tisuću godina.“ To je blagoslovljena nada onih koji su kroz vjernost položili svoje živote kao svjedoci za Isusa i Riječ Božju. Oni sačinjavaju klasu „nevjeste“ spomenutu ranije, čiji će se pripadnici, nakon uskrsnuća pridružiti Isusu, njihovom Nebeskom Ženiku.

Neki prijevodi kažu u 5 retku da „ostali mrtvi ne oživješe dok se ne navrši tisuću godina.“ Ove riječi nisu pronađene u najstarijim Novozavjetnim manuskriptima, i najvjerojatnije su bile dodane od strane prepisivača mnogo stoljeća kasnije. Mi vidimo mogući razlog za to. Ove su riječi bile dodane tijekom vremena u kojem je krivotvoreni crkveno-državni sistem tvrdio da je tisućugodišnje kraljevstvo počelo, i u kojemu su oni tada vladali kao Kristovi predstavnici. Bilo je jasno da mrtvi tada nisu bili obnovljeni u život, pa je

prevoditelj koji je dodao taj dodatak mislio da je to bilo potrebno da bi se sveti izvještaj uskladio s onim u što je on vjerovao da je istina – da je Kristovo kraljevstvo tada djelovalo.

Drugi ogranak krivotvorenog crkveno-državnog sistema imao je tkave poteškoće sa idejom o tisućugodišnjem Mesijanskom kraljevstvu da su namjerno izostavili cijelu knjigu Otkrivenje iz svoje Biblije. Ta je grupa, isto tako kao i većina denominacija Tzv kršćanstva, uglavnom vjerovala da je Kristovo kraljevstvo bilo uspostavljeno na Pedesetnicu, i da će to kraljevstvo nastaviti sve do kraja svijeta. U takvom gledištu nije bilo prostora za tisućugodišnje kraljevstvo u kojemu bi cijelo čovječanstvo bilo blagoslovljeno.

Međutim, mi smo radosni zbog istine glede Kristovog tisućugodišnjeg kraljevstva, u kojemu će njegovi pravi sljedbenici – klasa „Kristove nevjeste“ – vladati s njim. Mi smo radosni što znamo da je na Pedesetnicu počelo pripremanje tog „malog stada“ da živi i vlada s Kristom, i da će to Kraljevstvo pokoriti sve autoritete koji u suprotnosti s Bogom, i da će na koncu veliki neprijatelj Smrt biti uništena. Kako smo blagoslovljeni u umu i srcu dok se veselimo slavnom djelu tog kraljevstva. (1 Kor. 15:22-26)

PRIJESTOLJE

Redak 11, 20 poglavlja glasi, „I vidjeh veliko bijelo prijestolje i Onoga koji sjedi na njemu:

od njegova lica pobježe zemlja i nebo, i mjesta im se ne nađe.“ Prijestolje je simbol kraljevskog autoriteta. Ovo „bijelo prijestolje“ – bijelo je simbol čistoće i pravednosti – je autoritet Mesijanskog kraljevstva koje će nagledati ljudska zbivanja. Kristova „Nevjesta“ će imati udjela u tom autoritetu sa Ženikom. Oni će zajedno sačinjavati Božanskog Krista, i simbolično će sjediti na „bijelom prijestolju“ pravedne moći.

„Zemlja i nebo“ koji bježe od lica onoga koji sjedi na „velikom bjelom prijestolju“ su civilne i duhovne vladajuće sile Sotoninog svijeta. Oni više ne mog nastaviti postojati kada jednom autoritet i moć novog Mesijanskog kraljevstva preuzme upravu nad zemaljskim zbivanjima. Sotona, vladar ovog svijeta, tada će biti vezan, i preostali tragovi njegove vlasti brzo će ustupiti mjesto „Kralju kraljeva i Gospodaru gospodara.“

Ivan nastavlja, „I vidio sam mrtve, velike i male, kako stoje pred prijestoljem, i svici su se otvorili.“ (redak 12) Tisućama godina ranije, kroz neposlušnost naših praroditelja, ljudska je rasa izgubila svoj položaj pred Bogom. Međutim, Isus je omogućio priliku za oslobođenje od smrtne kazne, i prednost vraćanja u Božju naklonost. U ovom prikazu blagoslova kraljevstva, mi vidimo čovječanstvo kako probuđeno iz smrti stoji pred Bogom. To simbolizira činjenicu da će se tada, kroz Krista, Bog ponovno početi ophoditi s ljudskim stvorenjima i blagosloviti ih.

„I svici su se otvorili.“ To je prekrasan simbolizam činjenice da će tada „zemlja biti puna znanja o Jehovi, kao što je more vode puno.“ (Iza.11:9) Sotona, vladar tame, biti će vezan i bespomoćan, i istina glede Boga i njegovih nauma brzo će osloboditi umove ljudi od mnogih laži o Bogu, koje im je, kroz vjekove, Protivnik nametnuo. Ovi otvoreni „svici“ božanske spoznaje učinit će Božju volju jasnom svima, i oni će biti suđeni na temelju njihove poslušnosti tom otkrivenju istine – ili kako tekst dalje kaže, „i mrtvima se sudilo prema djelima njihovim na temelju onoga što je napisano u svicima.“

Redak 12 govori o jednoj drugoj knjizi – „knjizi Života.“ Tijekom Mesijanskog kraljevstva, kako ljudi budu povoljno reagirali na otkrivenu volju Božju, njihova će imena, simbolično govoreći, biti upisana u „svitak života.“ Drugim riječima, oni će biti na putu za život, i ako kroz vjernost sačuvaju svoj položaj pred Gospodom, na koncu će ući u vječni ljudski život. U 15 retku nam je rečeno da „tko se god nije našao zapisan u knjizi života, bio je bačen u jezero ognjeno.“ Frazu „jezero ognjeno“ ne bi trebali shvatiti doslovno – Ivan nam u stvari kaže da je to simbol „druge smrti.“ (redak 14) Apostol Petar, ukazujući na Krista kao na velikog „proroka“, ili prosvjetitelja tog vremena, kaže, „I svaka duša koja ne posluša tog Proroka bit će pogubljena i tako odstranjena iz naroda.“ (Djela 3:23) Petar također ukazuje na sudnji dan kao na

„dan,...uništenja bezbožnika.“ (2 Pet. 3:7) Danas umiru i pobožni i bezbožnici, i to će se tako nastaviti sve do tog dana kada će, „mrtvi, veliki i mali stajati pred Bogom,“ i kada će se „svici“ otvoriti.

Redak 13, 20 poglavlja, ponovno naglašava uskrsnuće mrtvih. Ovdje je rečeno da se mrtvi vraćaju iz „smrti i pakla“ (DK) i iz „mora.“ Kako smo samo zahvalni što znamo da pakao nije mjesto mučenja,nego stanje privremenog „spavanja“ iz kojega će biti buđenje. Isus je rekao, „I živi, i bijah mrtav i evo sam živ u vijek vijeka...I imam ključeve od pakla i od smrti.“ (Otkr. 1:18 DK) Isus će upotrijebiti ove „ključeve“ kako bi otključao veliki zatvor smrti i besplatno oslobodio njegove zatvorenike.

DVIJE FAZE KRALJEVSTVA

Poglavlje 21 nas upoznaje s drugim simboličnim opisom Mesijanskog kraljevstva i blagoslova koji će kroz njegovu vladavinu dostići sve ljude. Prvi redak glasi, „I vidio sam novo nebo i novu zemlju, jer su prijašnje nebo i prijašnja zemlja nestali, a ni mora više nije bilo.“ Zaista, kao što smo prije zapazili, prva – ili prijašnja – nebesa i zemlja „su pobjegli“ pred licem onoga koji sjedi na prijestolju. (20:11) Sada Ivan vidi uspostavljene davno obećane „novo nebo i novu zemlju.“ To je ukazivanje na duhovnu i zemaljsku fazu kraljevstva – novo nebo i nova zemlja – proročeni u Iza. 65:17-

25. Petar je napisao, da Crkva zbog tih obećanja očekuje „nova nebesa i novu zemlju u kojima će prebivati pravednost.“ (2 Pet. 3:13) U Izaijinom proročanstvu su ta nova nebesa i nova zemlja povezani s Jeruzalemom. Ivan vidi istu sliku, i koristi termin „Novi Jeruzalem.“ U 2 retku on piše, „Vidio sam i sveti grad, Novi Jeruzalem, kako silazi s neba od Boga, pripremljen kao nevjesta ukrašena za muža svojega.“

U recima 9 i 10 ovog poglavlja, Ivan objašnjava nadalje svoju viziju, „I došao je jedan od sedmorice anđela...i obratio mi se riječima: Dođi, pokazat ću ti nevjestu, ženu Janjetovu! I odnio me u duhu na goru veliku i visoku i pokazao mi sveti grad Jeruzalem kako silazi s neba od Boga.“ „Silaženje“ na zemlju kraljevstva simboliziranog sa tim svetim gradom treba čekati sve dok ne dođe svadba Janjeta i njegova se nevjesta pripravi. Prije toga ne može biti „nevjeste“, niti „svetog Jeruzalema.“

BOŽJI ŠATOR

Ivan govori o „šatoru Božjem“ među ljudima. (Otkr. 21:3) Šator u pustoši bio je simbol Božje prisutnosti s njegovim predodžbenim narodom, Izraelom. Tijekom Mesijanskog kraljevstva, Božja prisutnost i naklonost očitovat će se prema svem čovječanstvu kroz Krista i njegove proslavljene sljedbenike – „Novi Jeruzalem.“ Riječ „šator“ podrazumijeva da će to biti privremeno

uređenje. Zaista će i biti, jer će po završetku Mesijanskog kraljevstva sav autoritet biti predan Nebeskom Ocu, i on će biti „sve svima.“ Obnovljeno će čovječanstvo stajati savršeno pred njim, kao zemaljska djeca. (1 Kor. 15:28) Kroz uređenje kraljevstva ljude će dosegnuti veličanstveni blagoslovi. Kao što Pavao objašnjava, to će u konačnici rezultirati sa uništenjem i same smrti. (redak 26) Ivan je po tom pitanju napisao, „I obrisat će svaku suzu s očiju njihovih i smrti više neće biti , ni tuge ni jauka ni boli više neće biti. Sve što je prije bilo nestalo je. I onaj koji sjedi na prijestolju rekao je: Gle sve činim novo! Još je rekao: Piši, jer su ove riječi vjerodostojne i istinite.“ (Otkr. 21:4, 5)

DOBITE K VODI ŽIVOTA

Posljednje poglavlje Otkrivenja započinje s još jednim drugim simboličnim opisom blagoslova Kraljevstva, i govori nam kako će oni dosegnuti ljude. Ivan je napisao, „I pokazao mi je rijeku vode života, bistru kao kristal, kako teče iz prijestolja Božjega i Janjetova posred glavne ulice gradske. A s jedne i s druge strane rijeke nalazilo se drveće života koje je donosilo dvanaest uroda godišnje – svakog je mjeseca davalo plod. A lišće drveća bilo je za liječenje naroda. I više neće biti nikakva prokletstva. A prijestolje Božje i Janjetovo bit će u gradu i Bogu će služiti robovi njegovi.“ (Otkr. 22:1-3) Kroz cijelo Mesijansko doba biti će iskazivan

božanski autoritet, i on će se očitovati kroz uskrslog Krista Isusa, kojemu je dana sva moć na nebu i na zemlji. Značajno je da je još jednom spomenuto „Janje“, jer to nas podsjeća da blagoslovi života ne bi mogli dosegnuti ljude da nije bilo činjenice da je Isus položio svoj život kao čovjekov Otkupitelj i tako postao „Janje Božje.“

Iz „prijestolja Božjega i Janjetova“ će poteći voda života prema ljudima. U 17 retku, čitamo nadalje u svezi toga, citirajući ponovni naš uvodni tekst: „I Duh i Nevjesta govore: Dođi! I tko god čuje, neka kaže: Dođi! I tko je god žedan, neka dođe! Tko god želi, neka uzme vode života zabadava!“ Nevjesta će reći „Dođi!“ i uzmi od vode života kada ona kao grupa, bude bila potpuna, i nakon svadbe Janjeta.

Nevjesta se još uvijek pripravlja. To bi trebalo biti nadahnuće na vjernost u umovima i srcima svih „zaručenih djevice“, dok nastavljaju polagati svoje živote, dokazujući svoju lojalnost njihovom budućem Ženiku – „Janjetu Božjem.“ Kakva li će prednost biti sudjelovati s Janjetom u dijeljenju blagoslova života „svim narodima na zemlji.“ Neka bi smo se nastavili radovati tom slavnom izgledu!

To su jednostavne istine Božjeg plana. One su bile učinkovito predstavljene preko Gospodinovog naroda tijekom posljednjih 140 godina žetve, s kojom sadašnje doba završava. Ove prekrasne i jednostavne istine zadovoljavaju naše

čežnje kao ništa drugo. Dajmo zahvale Bogu što je otvorio oči našeg razumijevanja s obzirom na te „tajne“ kraljevstva. One su tajna jedino onima čije oči razumijevanja nisu bile otvorene da gledaju njihovu ljepotu i jednostavnost. One su za nas, premda jednostavne „Božja sila koja donosi spasenje.“ Ivan je vidio Kraljevstvo u viziji. Danas nam „još pouzdanija proročanska riječ“ omogućuje vidjeti svjetlo svitanja, i možemo se radovati da se sada kao nikada prije „približilo kraljevstvo nebesko.“ (Rim. 1:16; 2 Pet. 1:19; Mat. 10:7)

SVANUĆE

Broj 8

Kolovoz 2014

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna, Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

„Vidjet će Ga Svako Oko“ 2

Međunarodne Biblijske Studije

Utjeha Kroz Molitvu 18
Zajednica Oprašta 21
Blago u Zemljanim Posudama 23
Zajednica Sve Dijeli 26

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

„Jer ja se već izlijevam kao žrtva ljevanica“ 29

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – August 2014

First Issue published December 2013

Printed in USA

„Vidjet će Ga Svako Oko“

„Evo dolazi s oblacima i vidjet će ga svako oko, čak i oni koji ga proboli. I sva će plemena zemaljska proplakati zbog njega.“ Otkrivenje 1:7

TEMA o Kristovom drugom dolasku je uvelike interesirala one koji se smatraju kršćanima još od kada je sam Isus proročanski govorio o njoj prije nekih dvije tisuće godina. Tijekom stoljeća su bile iznesene mnoge teorije o načinu i svrsi takvog čudesnog događaja. Predviđanja o tome kada bi se to moglo dogoditi su došla i otišla, s uobičajenim razočaranjem jer se okolnosti nisu razvijale prema očekivanjima.

Danas mnogi još uvijek vjeruju da će se Kristov drugi dolazak ne samo dogoditi nego i da to nije u tako dalekoj budućnosti. Prema nedavnom istraživanju Pew Research Center u Washingtonu, DC, 41% Amerikanaca – svih vjerskih pripadnosti – vjeruju da će se Kristov drugi dolazak dogoditi oko 2050 godine, manje od 40 godina od sada. Čak među onim Amerikancima koji se nisu izjasnili da pripadaju ijednoj vjerskoj skupini, 20 % njih vjeruje

da će se Krist vratiti do 2050. Pew istraživanje je također utvrdilo ovu zanimljivu statistiku: Amerikanci bez sveučilišnog iskustva (59%) mnogo više od visoko obrazovanih (samo 19%) očekuju Kristov dolazak do 2050.

Bez obzira na to kako su ljudi gledali na ovo učenje tokom stoljeća – ili čak tekućih statistika – drugi Kristov dolazak je jedno od istaknutih učenja Biblije. Postoje mnoga proročanstva i u Starom i u Novom zavjetu koja se odnose na to. Mnoga od tih proročanstava su umotana simboličnim jezikom, ali neka nisu. Premda su korišteni mnogi simbolizmi, svi su oni skladni kad ih se ispravno razumije i kad se jasno navede bitne činjenice koje se odnose na Gospodinov povratak i razdoblje njegove druge prisutnosti. Konačna svrha ovog razdoblja bit će uspostava Kristove davno obećane posredničke vladavine, koja će uspostaviti božansku volju po čitavoj zemlji i uništiti sve neprijatelje istine i pravednosti.

Ono što je neophodno za razumijevanje proročanstava koja se odnose na povratak našeg Gospodina i druge prisutnosti je priznanje dviju važnih činjenica. Kao prvo, Isus je kod svoje smrti zauvijek predao svoje tijelo, svoju ljudsku prirodu, za život svijeta. Kao drugo, prilikom svog uskrsnuća moćnom silom Božjom, on je bio visoko uzvišen do božanske prirode, daleko iznad anđela, poglavarstava i vlasti. (Ivan 6:51; Efež. 1:19-22; Kol. 1:15; 1 Pet. 3.18) Isus je sada po svojoj prirodi

nevidljiv ljudskim očima kao što je i Bog nevidljiv. Budući da se vraća ovaj uskrsnuli, božanski Krist, njegovu će se prisutnost morati prepoznati drugačije nego da ga se vidi doslovnim okom. Potvrđujući to, Pavao kaže da mi sada, „po tijelu...Krista više ne poznajemo.“ (2 Kor. 5:16)

Dok je još bio sa svojim učenicima prije svog raspeća, Isus im je rekao, „Još malo i svijet me više neće vidjeti, ali vi ćete me vidjeti.“ (Ivan 14:19) Vjerni sljedbenici Učitelja vidjet će Isusa u njegovom slavnom božanskom tijelu, zato što će prilikom uskrsnuća postati poput njega. Ivan je to objasnio govoreći, „Još se nije pokazalo što ćemo biti. Znamo da ćemo kad se on pokaže, biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti upravo onakvog kakav jest.“ (1 Ivan 3:2)

ISUSOVA POJAVLJIVANJA

Istina je da se Isus pojavio svojim učenicima nekoliko puta nakon svog uskrsnuća. Međutim, u niti jednoj od tih prilika učenici nisu vidjeli Isusa „kakav on uistinu je“ – to jest nisu vidjeli njegovo novo, božansko tijelo. Kroz cijeli Stari zavjet postoje brojna ukazivanja na pojavljivanja anđela u ljudskim tijelima. Anđeli su po svojoj prirodi nevidljivi ljudskim očima, i kako bi se pojavili ljudima i prenijeli im poruke bilo je nužno da se materijaliziraju u ljudski oblik. Bio im je dan božanski autoritet i moć da to čine, međutim ljudi ih

nisu vidjeli u njihovim anđeoskim, duhovnim tijelima.

Uskrsnuli božanski Krist je također imao tu moć, i koristio ju je u nekoliko navrata kada se pojavio svojim učenicima između svog uskrsnuća i uzašašća. Razmotrimo neke od činjenica što se tiče tih pojavljivanja. Prije svega, imajmo na umu da je odjeća koju je Isus koristio kao čovjek bila odložena prilikom njegovog raspeća, i da je njegova pogrebna odjeća bila pronađena u grobnici. On se najprije pojavio Mariji koja je mislila da je on vrtlar. Zaista, on je bio obučen kao vrtlar, odjeća je bila dio materijalizacije, kao i prilikom njegovih drugih pojavljivanja. Marija nije prepoznala Isusa po njegovom izgledu, ili njegovoj odjeći, nego po poznatom zvuku njegovog glasa kad je izgovorio njeno ime. (Ivan 20:13-16)

Drugo značajno Isusovo pojavljivanje bilo je dvojici učenika dok su putovali u Emaus. (Luka 24: 13-32) Tom prilikom Isus je očigledno razgovarao sa svojim učenicima nekoliko sati, ipak oni ga nisu prepoznali. Njima je on bio „stranac.“ On im je prenio veličanstvenu i nadahnjujuću poruku što se tiče potrebe za Mesijinom patnjom i smri kao što je i prorečeno u Starozavjetnim pismima. Ipak, oni nisu prepoznali tko je bio taj koji im je prenosio tu veličanstvenu informaciju. Sve do pred kraj dana, kad se Isus molio za blagoslov večere, oni nisu prepoznali tko je on bio. On se očito namjerno molio za blagoslov na svoj stari poznati način, i to

je bilo ono što im je otvorilo oči glede njegovog identiteta.

Kad se Isus pojavio svojim učenicima na obali Galilejskog jezera, otkrio im se tako što im je predložio da bace svoje mreže na drugu stranu brodice, i ona je odmah bila napunjena ribama. Razlog zašto je to bilo toliko uvjerljivo bio je taj što je on učinio slično čudo kad ih je pozvao u službu. (Luka 5:1-11; Ivan 21:1-14) Svako od Isusovih pojavljivanja bilo je drugačije, i premda su ona služila da uvjere njegove učenike da je on bio podignut iz mrtvih, u isto vrijeme oni su shvatili da se on promijenio. On više nije bio Isus u tijelu, nego moćno duhovno biće koje je moglo dolaziti i odlaziti neopažen ljudskim očima osim kad je odlučio očitovati im se materijalizirajući se u obliku ljudskog bića.

„TOMA JE POSUMNJAO“

Jedno od Isusovih značajnih pojavljivanja njegovim učenicima nakon njegovog uskrsnuća bilo je u smislu odgovora na Tominu izjavu, koji je izjavio da neće vjerovati da je njegov Učitelj bio podignut iz mrtvih osim ako ne bude mogao vidjeti tragove čavala u njegovim rukama i nogama, i staviti svoju ruku u ranu koja je bila na njegovoj strani, kada ga je Rimski vojnik ubo kopljem dok je visio na križu. (Ivan 20:24-29) Isus nije bio vidljivo prisutan kad je Toma to izjavio. Međutim, on je znao za to, i kako bi zadovoljio onog koji je

sumnjao on se pojavio svim učenicima u gornjoj sobi, dok su vrata bila zatvorena, i zatražio je od Tome da pogleda u njegove ruke i noge i stavi svoju ruku na njegovu stranu.

Ovaj se događaj pogrešno protumačio da znači kako će Isus kroz svu vječnost biti kao čovjek, sa ožiljcima na rukama, nogama i boku. Onda bi smo jednako tako mogli reći da će Isus zauvijek biti vrtlar, ili poput „stranca“ koji je hodao s dvojicom za Emaus. Što je pravo objašnjenje ovih slučajeva Isusovog pojavljivanja? Odmah nakon svog izvještaja o Isusovom posebnom pojavljivanju Tomi, Ivan objašnjava stvar: „Isus doduše, učini i mnoge druge znake pred svojim učenicima, koji nisu zapisani u ovoj knjizi.“ (redak 30)

Kao što Ivan kaže, sva Isusova pojavljivanja njegovim učenicima, koje god tijelo koristio u tom trenutku, su bili „znakovi.“ Oni nisu vidjeli božanskog Krista, nego samo njegova materijalizirana tijela. Zaista, oni su vidjeli, ljudska tijela od mesa. Toma je vidio jedno sa ožiljcima od čavala na njegovim rukama i nogama. On nije vidio duhovno biće, nego fizičko tijelo u kom se Isus čudesno pojavio. Kroz ta pojavljivanja, i ono što im je Isus rekao svi su bili uvjereni da je on bio podignut iz mrtvih. Luka je napisao u vezi Isusa, „Njima (učenicima) je, nakon svoje muke, i mnogim neospornim dokazima pokazao da je živ. Četrdeset im se dana ukazivao i govorio im o kraljevstvu Božjem.“ (Djela 1:3)

SIMBOLIČAN VID

S pravom se javlja pitanje da ako se Isus vraća prilikom drugog dolaska kao božansko, nevidljivo biće, kako je onda moguće da će „vidjeti svako oko“ ? Hoće li se Isus opet materijalizirati i pojaviti da bi uvjerio svijet da se je vratio? Mi ne vjerujemo da će biti tako. Umjesto toga, ispravno razumijevanje ove izjave iz našeg teksta se može utvrditi priznajući da Biblija mnogo puta koristi ideju o „viđenju“ ili „vidu“ da simbolizira razabiranje ili razumijevanje.

Osvrćući se na Evanđelje o kraljevstvu koje je on propovijedao, Isus je rekao da su sveti ljudi starog doba željeli „vidjeti“ te stvari ali nisu mogli. Zatim je Učitelj rekao svojim učenicima, „Ali sretni su oči vaše jer vide i uši vaše jer čuju.“ (Mat. 13:16,17) Ovdje se ne ukazuje na doslovne oči i doslovan vid. Misao je o razabiranju i razumijevanju koje je bilo dano učenicima kao posebna milost od Gospodina.

Kad je Job trpio veliku nevolju koju je Bog dopustio da dođe na njega, on je rekao, „A nakon što su mi kožu oderali – eto što sad imam! Iako se istrošilo tijelo moje, gledat ću Boga, njega ću ja sam gledati, njega će vidjeti oči moje, a ne oči tuđinca. Bubrezi moji venu u meni.“ (Job 19:26, 27) Job je bio jedan od Božjih proroka, i mi možemo razumjeti da je ovo bilo proročanstvo o vremenu kada će slava Gospodnja ispuniti cijelu zemlju, i kada će svako tijelo vidjeti, ili razabrati to zajedno.

Ovdje se govori o simboličnoj viziji jer u stvarnosti, kao što je sam Bog objavio Mojsiju, „jer ne može čovjek mene vidjeti i ostati živ.“ (2 Moj. 33:20)

U Jobovom slučaju postojalo je također i neposrednije ispunjenje njegovog proročanstva. Kada je naučio važnu lekciju kroz ozbiljnu kušnju koja je došla na njega, Job je rekao Bogu, „Po čuvenju sam te poznavao dosad, ali sada te oko moje vidi.“ (Job 42:5) To nije bila doslovna vizija koju je Job imao o Svemogućemu, nego razlučivanje, razumijevanje njegove veličine, njegove mudrosti, njegove ljubavi i njegove moći. Job je naučio razumjeti velikog Stvoritelja, bolje kao posljedica svojih nevolja, i on opisuje to razumijevanje kao viđenje Boga.

Izaija 52:10 glasi, „Otkrio je Jehova svetu mišicu svoju pred očima svih naroda, i svi krajevi zemaljski vidjet će spasenje Boga našega.“ Ovo je veoma rasvjetljujuće simbolično korištenje osjeta vida. „Sveta mišica“ na koju se ukazuje u ovom tekstu je Isus, Mesija. Ova je „sveta mišica“ najprije bila „prezrena i izbjegavana od ljudi, čovjek koji je bol i bolest upoznao.“ On je bio, „odveden ko janje na klanje. Kao ovca, nijema pred onima što je strižu, nije otvorio usta svoja.“ (Iza. 53:3,7)

Ova „sveta mišica“ Jehovina, koja je postala, „Janje Božje koje odnosi grijeh svijeta,“ nije se otkrila ili obznanila „pred očima svih naroda, „prilikom svog prvog dolaska. (Ivan 1:29) Proročanskom „izvješću“ o njegovoj veličini

kao Mesije nije bilo prihvaćeno od njegovog vlastitog naroda, osim od jedne male manjine koji su postali njegovim predanim sljedbenicima. On je došao kao „svijetlo svijeta“, međutim svijet je odbacio svjetlo, i nastavio boraviti u tami.

Božji plan, čije je Isus središte, kao njegova „sveta mišica“ da prosvijetli i blagoslovi sve narode na zemlji tek se treba ostvariti. Izaija je napisao da „će se njegovom rukom ostvariti ono što želi Jehova.“ (Iza. 53:10) Isusovo djelo žrtvovanja prilikom njegovog prvog dolaska omogućilo je otkupljenje čovječanstva od grijeha i smrti, i stoga je bili neophodno za realiziranje Božjeg plana spasenja. Međutim sve do razdoblja njegove druge prisutnosti ta se „sveta mišica“ neće „otkriti pred očima svih naroda.“ „Tada će svi krajevi zemaljski vidjeti spasenje Boga našega“ koje je Isus omogućio prilikom svog prvog dolaska kada je dao svoje tijelo – svoj zemaljski život – za grijehom proketo i umiruće čovječanstvo.

Citirali smo ovo proročanstvo kao još jedan primjer simbolične upotrebe osjetila vida. Nitko neće tvrditi da proročanstvo ukazuje na doslovnu „mišicu“ Jehovinu. Mišica je simbolična, i biti će otkrivena očima svih naroda također simbolično. Jedino zbog lažnih predodžbi koje s mnogi imali što se tiče Isusa nakon njegovog uskrsnuća, i načina njegovog povratka, da su ga neki nastojali vizualizirati kako se doslovno pojavljuje u oblacima kao čovjek, dok ga svako doslovno oko na zemlji

gleda. Ispitamo li to proročanstvo u svjetlu razuma , isto tako kao i drugih biblijskih redaka u kojima su oči i vid korišteni da označe razabiranje, to onda postaje razumljivo i skladno sa sveukupnim svjedočanstvom Riječi Božje.

ON DOLAZI S OBLACIMA

Prvi dio našeg uvodnog retka glasi, „Evo dolazi s oblacima i vidjet će ga svako oko.“ S doslovne točke gledišta, ovo je čudna izjava, za to što bilo što, ili bilo koje biće, koje dolazi „s oblacima“ bi najvjerojatnije bilo skriveno s oblacima. Međutim, jezik ovog proročanstva podrazumijeva da isti ti „oblaci“ otkrivaju prisutnost Isusa. Oblaci su korišteni u biblijskim proročanstvima da simboliziraju tjeskobu i nevolju, i Isus je objasnio svojim učenicima da bi jedan od znakova njegovog povratka i druge prisutnosti trebalo biti vrijeme „velike nevolje.“ (Mat. 24:21, 22)

Zapazimo sada Isusovo daljnje proročanstvo, kako ga je zabilježi Luka: „I bit će znakovi na suncu, mjesecu i zvijezdama, a narode na zemlji obuzet će tjeskoba i osjećaj nemoći zbog huke mora i valova, i ljudi će tada gubiti svijest od straha i očekivanja onoga što će zadesiti svijet, jer će se sile nebeske uzdrmati. I tada će ugledati Sina čovječjega kako dolazi u oblaku sa silom i velikom slavom.“ (Luka 21:25-27)

Matej citira dio tog istog proročanstva, koji glasi, „Tada će se na nebu pojaviti znak Sina čovječjega. I tada će proplakati sva plemena zemaljska. I vidjet će Sina čovječjega kako dolazi na oblacima nebeskim sa silom i velikom slavom.“ (Mat. 24:30)

Postoji mnogo dokaza da svijet sada prolazi kroz prorečeno vrijeme „velike nevolje“, i postoji već veliko plakanje od strane „svih plemena zemaljskih.“

Svijet općenito još uvijek ne razabire značenje toga što je „narode na zemlji obuzela tjeskoba i osjećaj nemoći.“ Onima koji nisu upoznati sa „pouzdanom proročanskom riječi“, ovaj „znak Sina čovječjega“ još se nije očitovao. Međutim, u određeno vrijeme hoće, i tada će „svako oko“ razabrati značenje „nevolje“ i razumjeti da se Krist vratio da uspostavi svoje davno obećano kraljevstvo. Zaista, čak sada, vjerni stražari, ali samo oni, vide mnoge dokaze da se Krist već vratio, nevidljivo, i da je angažiran u pripremnom djelu neophodnom za uspostavu njegovog kraljevstva.

ONI KOJI SU GA PROBOLI

Naš tekst naglašava da će ga vidjeti „i oni koji su ga proboli“ i da će oni zajedno s mnoštvima „proplakati“ ili tugovati, zbog njega. Tugovanje od strane onih koji su proboli Isusa biti će zbog njihovog prijašnjeg odbacivanja njihovog Mesije. Čitamo, „I izlit ću na dom Davidov i na stanovnike

Jeruzalema duh milosti i molitve, i gledat će u onoga kojega su proboli, naricat će za njim kao što se nariče za sinom jedincem, i gorko će ga oplakivati kao što se oplakuje prvorodenca.“ (Zah. 12:10)

Takvo žalosno stanje je zbog Židovskog zakašnjelog priznanja Isusa kao njihovog Mesije. Proročanstva otkrivaju da će se to tugovanje desiti pred sam kraj velike nevolje tijekom koje sva plemena zemaljska slično tome tuguju zbog tjeskobe kroz koju prolaze. Vrhunac te velike Harmagedonske bitke, će se prema proročanstvima dogoditi u drevnoj zemlji Izraelu, u koju se mnogi Židovi vratili od vremena ponovnog osnivanja njihove države 1948.

Proročanstva o tome nalazimo u 38 i 39 poglavlju Ezekijela. Redak 8 u 38 poglavlju je upućen Izraelu i glasi, „Poslije mnogo dana pohodit ću te. U posljednjim godinama doći ćeš u zemlju naroda izbavljenog od mača, sakupljenog iz mnogih naroda na gore Izraelove što sve vrijeme leže opustošene. Narod te zemlje izveden je iz naroda drugih i živi bez straha.“ Gogi njegovim agresivnim hordama – neprijateljima Izraela – dana je ova izjava, „Doista ćeš se podići. Poput oluje navalit ćeš. Bit ćeš poput oblaka kad pokriju zemlju, ti i sve čete tvoje i narodi mnogi s tobom.“ (redak 9)

Ovo proročanstvo otkriva daljnje detalje što se tiče napada na ponovno sakupljene Židove u državi Izrael, i otkriva da će u toj konačnoj bitci

Bog ustati da obrani svoj narod od njihovih neprijatelja. Čitamo, „I po svim gorama svojim pozvat ću na njega mač, kaže Svevišnji Gospodin Jehova. Svatko će na brata svojega podići mač svoj. Sudit ću mu pošašću i krvlju. Silan pljusak i tuču, vatru i sumpor pustit ću na njega i na čete njegove i na narode mnoge koji će biti s njim. I uzveličat ću se i posvetit ću se i objavit ću se pred očima naroda mnogih, i tada će znati da sam ja Jehova.“ (reci 21-23)

Nema sumnje da je opis oružja koja će Jehova koristiti protiv onih koji opsjedaju Izrael u toj konačnoj Harmagedonskoj bitci uvelike simboličan. Mi ne možemo znati te detalje u naprijed. Bitna stvar ovdje je da su kao posljedica Božje intervencije u toj bitki „oči“ naroda otvorene. Oni će shvatiti da su bili poraženi ne superiornijim oružjem ili ratničkim vještinama Izraelaca, nego božanskom moći. Ova će intervencija doći kroz Krista koji se vratio, i tako će biti ispunjene riječi našeg teksta da će ga „svako oko“ vidjeti.

Iako će „svako oko“ na koncu razabrati značenje onog što se desilo u Izraelu u završnim danima Harmagedona, vjerni ostatak Židova koji prepoznaju Krista, njihovog Mesiju, kao izvor njihove pobjede nad s ljudskog gledišta nemogućim izgledima, biti će prvi koji će imati koristi od tog iskustva. Drugi će ih zatim slijediti, i „vidjet će“ da je onaj „kojeg su proboli“ onaj koji ih je izbavio. Tako Ezekijelovo proročanstvo nastavlja: „I objavit

ću sveto ime svoje usred naroda svojega Izraela i neću više dati da se oskvrnjuje sveto ime moje. I tada će narodi znati da sam ja Jehova, Svetac u Izraelu.“ (Ezek. 39:7) Završnu fazu velike nevolje tijekom koje svi narodi tuguju je također opisao prorok Zaharija. „Evo, dolazi dan Jehovin, i plijen će se tvoj razdijeliti usred tebe. I skupit ću sve narode za rat protiv Jeruzalema. Grad će biti osvojen, kuće opljačkane, žene silovane. Polovina će grada otići u izgnanstvo, ali preostali narod neće biti istrijebljen iz grada. I Jehova će izići i ratovati protiv tih naroda kao u dan rata svojega, u dan boja.“ (Zah. 14:1-3)

Premda ovo proročanstvo otkriva da će Bog na koncu izbaviti svoj narod Izrael od njihovih neprijatelja, to neće biti sve dok ne budu imali neka vrlo teška iskustva od ruku agresorskih naroda. Mi ne možemo unaprijed, znati do u detalje način na koji će se svi ti kataklizmički događaji ispuniti. Međutim na temelju gore navedenih proročanstava, izgleda očitim da će ponovno sakupljene Židove snaći buduća nevolja prije očitovanja božanske intervencije u njihovu korist.

Kada intervencija dođe, to će biti kroz Krista, i proslavljene članove njegovog tijela. Ova klasa Krista biti će duhovni vladari u Mesijanskom kraljevstvu koje će očitovati autoritet i moć u ljudskim zbivanjima. Jedno od velikih ostvarenja tog kraljevstva biti će prosvjetljenje ljudi što se tiče pravog Boga i onog što je njegova volja za njih. To

će zahtijevati cijelo kraljevsko doba za svoje ostvarenje. Najprije će tada živući naraštaj biti svjedokom moći i velike slave s kojim će to kraljevstvo početi. Tada će započeti postupno buđenje svih mrtvih – svih koji su umrli od Adama. Sve te milijarde trebat će poučiti o Bogu i njegovim zakonima pravednosti.

„Jer sa Siona će doći Zakon i riječ Jehovina iz Jeruzalema,“ čitamo u Miheju 4:1-4. „Sion“ ovdje simbolizira duhovnu fazu kraljevstva, koju sačinjavaju Isus i njegova proslavljena crkva, koji su dovedeni u život putem prvog uskrsnuća da budu pridruženi Kristu u njegovoj tisućugodišnjoj vladavini. (Otkr. 20:6) „Jeruzalem“ predstavlja ljudsku, vidljivu, fazu kraljevstva. Nju će sačinjavati, drevni „vjerni sluge Božji, počev od pravednog Abela. Ivan Krstitelj je najvjerojatnije posljednji od tih. Oni će biti „postavljeni za knezove po svoj zemlji.“ (Ps. 45:16)

„Riječ Jehovina“, ili istina o Bogu i njegovoj volji i zakonu, biti će obznanjena ljudima kroz te ljudske predstavnike kraljevstva. Oni će biti zemaljski vladari u kraljevstvu. Poslušni podanici kraljevstva, počev s ostatkom vjerujućih Izraelaca, imat će udjela u tom djelu prosvjećivanja drugih. Kao što smo već zapazili, ovo veličanstveno djelo neće biti ostvareno odjednom. Citiramo riječi proroka: „I dogodit će se u onaj dan da više neće biti svjetlosti; svjetlila će izbljedjeti. Jer bit će to jedinstven dan, znan Gospodu – ni dan ni noć. I

dogodit će se da će u vrijeme večeri biti svjetlo.“ (Zah. 14:6,7)

Svjetlo je simbol istine – razumijevanja – međutim svjetlo kraljevstva neće u potpunosti biti jasno sve do kraja tisućugodišnjeg kraljevstva. Kao što naš tekst objavljuje, „svako oko“ će razabrati prisutnost Učitelja tijekom uvodnog razdoblja tog dana, međutim čovječanstvo će trebati još puno toga za naučiti. Kao što smo već vidjeli, bit će daljnje djelo prosvjećivanja svih koji su probuđeni iz mrtvih. Sve do kraja tog dana „zastirač“ krivog razumijevanja neće biti u potpunosti uklonjen s očiju svih ljudi. (Iza. 25:7)

Tada će „zemlja biti puna znanja o Jehovi, kao što je more vode puno.“ (Iza. 11:9)

Čovječanstvo neće samo primiti blagoslov prosvjetljenja, nego i mira, zdravlja, i života. Bog će tada, „progutati smrt,“ i „obrisati suze sa svakoga lica.“ (Iza. 25:8) Zaista izgled za Izrael i sve narode je slavan. Premda su tjeskoba i nevolja danas jako rašireni, ta će situacija uskoro morati ustupiti mjesto autoritetu Kristovog kraljevstva, kroz čije će instrumente svim poslušnim ljudima iz čovječanstva doći trajni mir, sigurnost, sreća i život. Kako će se ljudi tada radovati što „vide“ i razabiru ne samo Krista, nego i svog Nebeskog Oca punog ljubavi, Boga njihovog spasenja! (redak 9)

Utjeha Kroz Molitvu

Ključni redak: " *I čvrsta je nada koju gajimo s obzirom na vas, znajući da ćete, kao što s drugima dijelite patnje, isto tako dijeliti i utjehu.*"

2 Korinćanima 1:7

Izabrani tekstovi:
2 Korinćanima 1:3-11

OD POČETKA ove poslanice, Pavao svjedoči o božanskom autoritetu kojeg je primio za svoju službu predstavljajući se kao „Božjom voljom apostol Isusa Krista.“ On nije imenovao sam sebe na taj položaj niti je svoje ovlaštenje primio od čovjeka. Pozdravljajući Korintsku braću izrazio je svoju želju da prime nezasluženu dobrotu i mir od Boga Oca kroz njegovog Sina Isusa Krista. (2 Kor. 1:1, 2)

Pavao je nastavio govoreći: „Neka je blagoslovljen Bog i Otac našega Gospodina Isusa Krista, Otac milosrđa i Bog svake utjehe, koji nas tješi u svakoj našoj nevolji, da bi smo mi mogli tješiti one koji su u kakvoj god nevolji istom utjehom kojom nas same tješi Bog.“ (reci 3, 4)

Pavao je bio u stanju utješiti druge zato što je premda je izdržao mnoge patnje budući da je bio prezren zbog Kristovog imena, primio božansku

utjehu koja ga je ojačala usred njegovih nevolja. (reci 5, 6)

Naš ključni redak naglašava Pavlovo pouzdanje da će patnje Korintske braće biti više nego nadoknađene radostima njihovog duhom začetog stanja kao novih stvorenja u ovom životu. Budu li vjerni imaju daljnji izgled rođenja duhom i dobivanja nebeske baštine. To će im omogućiti da se raduju Očevoj prisutnosti kroz svu vječnost.

Pavao zatim podsjeća na ozbiljne kušnje koje su ga snašle u Aziji, premda nije navedena njihova točna priroda. Međutim bile su toliko nadmoćne da je očekivao mogućnost smrti. Ipak on je priznao da će ga Bog koji ga je izbavio u prošlosti nastaviti opskrbljivati sa neophodnom snagom da ustraje sve do vremena kada će trajno biti oslobođen od nevolja povezanih s njegovom vjernošću u slijeđenju Učiteljevih stopa. (reci 8-10)

U 11 retku čitamo, „A i vi možete pomoći usrdno se moleći za nas, jer će tako mnogi zahvaljivati Bogu za nas zbog dobrostivosti koja nam je iskazana zahvaljujući mnogim molitvama.“ Pavao priznaje vrijednost zauzimanja u molitvi za njega, i time nam daje primjer za oponašanje dok idemo k prijestolju milosti s molbom za pružanje pomoći posvećenim vjernicima koji bi inače mogli klonuti pod teretom različitih kušnji.

Progonstvo zbog pravednosti je nešto što će svi od Gospodinovih izabranih iskusiti u ovom

životu. Tjelesno gledano nitko od nas ne želi takvu patnju. Međutim zato što smo obećali da ćemo slijediti Učiteljev primjer, mi snažno težimo k tome da objavljujemo istinu o Božjem kraljevstvu i obećanim blagoslovima za čovječanstvo unatoč protivljenju na kojeg moramo računati. Takve kušnje koje sada moramo podnositi su samo lake nevolje kad ih se uspoređi sa slavom koja će uslijediti budemo li vjerni.

Neka bi svatko od nas cijenio naše mnoge blagoslove, čak i kad smo progonjeni, kao izvor snage dok nastojimo biti vjerni našem pozivu. (Mat. 5:10-12)

Zajednica Oprašta

Ključni redak:

„Kome vi što spremno oprostite, tome opraštam i ja. A ja, ako sam kome što oprostio, oprostio sam zbog vas pred Kristom.“

**2 Korinćanima
2:10**

Izabrani tekst:

**2 Korinćanima
1:23, 2:11**

JEDNO OD

najkompliciranijih biblijskih načela koje je teško u potpunosti cijeliti je prikladnost pokazivanja oproštenja zabludjelom bratu ili sestri nakon njihovog pokajanja. „Pazite na sebe! Ako brat tvoj počini grijeh, ukori ga. Ako se pokaje, oprosti mu. Ako ti i sedam puta na dan sagriješi i sedam se puta vrati k tebi i kaže:

Kajem se, oprosti mu!“ (Luka 17:3, 4)

Svrha takvih ukora o kojima je govorio naš Učitelj u ovim recima nije bila da se ponizi prekršitelja ili da ga se odbaci zauvijek. Umjesto toga, cilj je navesti ga na željeno pokajanje s nadom da će takav obnoviti zajedništvo s Gospodinom i njegovom braćom.

U ovoj pouci Pavao piše braći u Korint objašnjavajući da se njegova namjeravana posjeta njima nije desila zato što nije želio uzrokovati im žalost kroz ukoravanje zato što su prethodno tolerirali ozbiljni prekršaj u svojoj sredini. Njegova je želja bila da braća prime ovo pismo ne s ciljem

da ih ražalosti, nego umjesto toga da gledaju na njega kao na dokaz da bi iskreni standard pravednosti trebao prevladavati u svim njihovim postupcima. (2 Kor. 2:1-4)

Pavao nastavlja: „A ako me tko ražalostio, nije ražalostio mene, nego u neku ruku – ne želim pretjerivati – sve vas. Takvome je dovoljno što je ukoren od većine.“ (reci 5, 6) Vjernici u Korintu su očito isključili prekrštelja. Nakon što su to učinili, Pavao ih sada podsjeća, što se tiče zahtijeva o vraćanja takvog u zajednicu nakon što takav pokaže skrušenost srca i pokajanje. (reci 7-9)

U našem ključnom retku, Pavao je htio da Korintska braća znaju kako je on sada u potpunom suglasju s njima zbog njihove poslušnosti biblijskim zahtjevima po tom pitanju. Ako je postojalo bilo što nužno s njegove strane da oprost, on je to učinio, zbog njih i u skladu s tim kako bi Krist vidio tu stvar.

Sotona je uvijek spreman uhvatiti u zamku vjernike sa svojim lukavim spletkama. U situaciji maloprije opisanoj, za njega bi bilo dobrodošlo da su braća tolerirala grijeh u svojoj skupštini. Ako ne bi to uspio postići, Protivnik bi bio zadovoljan da pokajnika preplavi pretjerana žalost ako mu se ne bi vratila zajednica. Neka bi smo uvijek bili budni kako bismo se oduprli đavlovim zamkama. (1 Pet. 5:8)

Prije svog obraćanja na putu za Damask, kao Savao iz Tarza, Apostol je bio kriv za proganjanje

Kristovih sljedbenika premda je mislio da vrši Božju volju. Kao takav on je mogao cijeniti darivanje Očevog milosrđa i oprostjenja nakon što je priznao da je radio krivu stvar. (1 Kor. 15:9)

S obzirom na naše vlastite nesavršenosti i slabosti, trebali bi smo biti zahvalni da je naš milosrdni Nebeski Otac strpljiv s nama toliko dugo dok nastavljamo biti usredotočeni na poslušnost njegovoj volji. Naš oprost od Boga je uvjetovan time da činimo slično onima koji su sagriješili prema nama.

Pouka tri

Blago u Zemljanim Posudama

Ključni redak:
„Pritisnuti smo sa svih
strana, ali ne i sasvim
pritješnjeni; u
nedoumici smo, ali ne
očajavamo; progonjeni
smo, ali nismo
napušteni; obarani
smo, ali nismo
uništeni.“
2 Korinćanima 4:8, 9

Izabrani tekst:
2 Korinćanima 4:2-15

U DANAŠNJOJ
POUCI Pavao
naglašava svoju i
odgovornost drugih
slugu Kristovih da
iznašaju evanđelje sa
jasnoćom, poštenjem, i
dosljednošću kakva se
odražava u riječi
Božjoj. Vjernost tom
zadatku zahtjeva da
vjernici izbjegavaju

predstavljanje špekulacija, ljudskih tradicija, ili riječi koje ugodno zvuče kako bi privukle druge da postanu predanim Kristovim sljedbenicima. (2 Kor. 4:1, 2)

U recima 3-5 naše pouke čitamo: „A ako je i zastrta dobra vijest koju objavljujemo, zastrta je onima koji odlaze u propast, onima kojima je bog ovoga svijeta zaslijepio umove nevjerničke, da do njih ne prodre svjetlost slavne dobre vijesti o Kristu, koji je slika Božja. Jer mi ne propovijedamo sebe, nego Krista Isusa kao Gospodina, a za sebe govorimo da smo vaši robovi radi Isusa.“

Protivnikovim prijevarama većina u svijetu je bila zaslijepljena za istine sadržane u Božjoj riječi, i za ispravno cijenjenje Kristovog evanđelja. Jedino su Božjom moći srca njegove djece bila prosvjetljena kako bi cijenili veličanstveni plan spasenja sadržan u Bibliji. Njegov dar Svetog Duha je uspoređen sa blagom koje pronalazi svoj smještaj u našim krhkim ljudskim tijelima tako da su naši novi umovi u stanju shvatiti stvarnosti njegove Riječi. Zaista Božji plan shvaćaju jedino oni koji su bili pozvani iz tame u veličanstveno svjetlo božanske istine.

Pavao nas podsjeća na našu slabu građu u 7 retku naše pouke, govoreći da „to blago imamo u zemljanim posudama, da bude očito da naša iznimna snaga potječe od Boga, a ne od nas.“ To bi trebala biti stalna misao Gospodinovom posvećenom narodu koja nas održava poniznima.

Istina iz Božje riječi je veliko blago, i premda smo po prirodi slabi, zemljane posude, naš nam je Nebeski Otac, kroz svoju moć, povjerio da budemo upravitelji i sluge njegovog slavnog plana spasenja.

Naš nas ključni redak podsjeća na to kako će nas slijeđenje Učiteljevih stopa odvesti na put koji je suprotan duhu svijeta. To će rezultirati s protivljenjem od onih koji će nas progoniti ili prezirati zbog našeg posvećenog života. Kao braća u Kristu, ne bismo trebali smatrati nečim neobičnim to što ćemo iskusiti vatrene kušnje zbog naše vjernosti istini i pravednosti. Upravo kao što je naš Učitelj tijekom svog boravka na zemlji pretrpio mnogo patnje, svi koji će živjeti odano Bogu u Kristu bit će progonjeni. Pobožnost podrazumijeva da ćemo biti aktivirani načelima pravednosti i pokazati pravdu i dobrotu, ne zbog toga što će drugi misliti o nama, nego umjesto toga u nastojanju da slijedimo božanske norme.

Koliku samo prednost imamo što možemo biti blisko povezani s našim Otkupiteljem. On nam je ostavio primjer za slijediti kako bi smo razvili osobnosti koje će nam omogućiti da postanemo dijelom suosjećajne klase prvosvećenika. Budemo li to vjerno činili, mi ćemo zajedno s Isusom, našom glavom, blagoslivljati ljudsku obitelj tijekom predstojeće vladavine pravednosti na zemlji.

Zajednica Sve Dijeli

Ključni redak: “Stoga kao što obilujete svime – vjerom, sposobnošću propovijedanja, znanjem, svom revnošću i ovom ljubavlju kojom vas ljubimo – tako obilujte i ovim sakupljanjem priloga.”
2 Korinćanima 8:7

Izabrani tekstovi:
2 Korinćanima 8:1-14

KAO SREDSTVO
ohrabrivanja Korintske
braće prema
pokazivanju
velikodušnosti, Pavao
im piše glede primjera
Makedonske braće, koji
su se premda u velikom
siromaštvu, radovali
pridonijeti sredstva koja
će koristiti siromašnim
svetima u Jeruzalemu.

Sličan primjer takvog velikog srca spomenuo je i naš Gospodin, kad je pohvalio udovicu koja je ubacila dvije lepte u kutiju za priloge. To je bio sav novac kojeg je imala. (Luka 21:1-4) Tako su se oni koji su bili predani služenju Bogu, poput Makedonskih vjernika, radovali da pruže potrebnu pomoć drugim Kršćanima kad su se zato pojavile prilike. (2 Kor. 8:1-4)

S obzirom na blagoslove koje su Makedonska braća primila kao posljedicu svog nesebičnog davanja, Pavao je potaknuo Tita da skrene pažnju Korintske crkve na tu istu stvar. (reci 5, 6) U našem ključnom retku Pavao najprije

pohvaljuje vjeru, spoznaju, ljubavi isto tako kao i druge vrline koje je primjetio kod Korinćana. Međutim on je želio i da se ističu i po duhu dobročinstva kao dokaz njihove iskrenosti u slijedenju Kršćanskih načela, i kao dokaz njihovog posvećenog stanja srca.

Šira pouka koju se trebalo razumjeti tijekom vremena Rane Crkve isto tako kao i danas je činjenica da posvećenje podrazumijeva ne samo davanje kako bi se pomoglo drugima u njihovim materijalnim potrebama. Umjesto toga, vjernici su obećali da će dati svoje sve u služenju Učitelju. Najveličanstveniji dar kojeg je Nebeski Otac mogao pružiti kako bi pokazao svoju veliku ljubav prema ljudskoj obitelji bio je taj što je poslao svog Sina kao njihovog Otkupitelja. (Ivan 3:16, 17)

Dok je Isus izvršavao svoj poziv tijekom svog boravka na zemlji, zapažamo da je bio potpuno zaokupljen vršenjem Božje volje, čak i fizički potrošen. Svakodnevno je hodio prašnjavim putovima propovijedajući, poučavajući, i podnoseći protivljenje grešnika. Jedan aspekt Isusovog trpljenja bila je činjenica da on nije imao trajno prebivalište, iako je po svuda bio dobrodošao gost. (Mat.8:19, 20)

Duh službe i žrtve trebao bi poticati na polaganje samog života od strane vjernika, posebno u promicanju dobre vijesti o Božjem Kraljevstvu svima koji imaju prijemljivo uho. Konačni cilj toga što imamo toliko cijenjena dragocjena obećanja

sadržana u Bibliji, nije da nam samo daju intelektualno znanje o Božjem planu, nego da nam pomognu u procesu preobrazbe. Tako kroz posvećujući utjecaj Svetog Duha, možemo razviti Kristu sličnu osobnost.

Nesebičnost s naše strane će nas poticati da služimo Gospodarevoj stvari. Neka bi smo stoga stavili naglasak na ovu opomenu tako da možemo pokazati našu ljubav za Boga, njegova pravedna načela, i na koncu imati udjela u djelu pomirenja čovječanstva s Nebeskim Ocem, kada čovječanstvo bude bilo obnovljeno u savršenstvo koje je bilo izgubljeno u Edenu. Neka bi smo svakodnevno imali udjela u samoodricanju i nošenju križa dok slijedimo našeg Učitelja. (Luka 9:23)

„Jer ja se već izlijevam kao žrtva ljevanica“

*„Jer ja se već izlijevam kao žrtva ljevanica i
približilo se vrijeme mog oslobođenja. Dobro sam
se borio, trku sam do kraja istrčao, vjeru sam
sačuvao.“ 2 Timoteju 4:6, 7*

KADA JE SAVAO iz Tarza koji je bio oslijepljen sjajem božanske slave putujući prema Damasku sa zadatkom da progoni, kasnije ležao iscrpljen i molio se u domu Jude u ulici zvanoj Ravna, u Damasku, Gospodin je uputio Ananiju da ga posjeti govoreći, „Ja ću mu pokazati koliko mora pretrpjeti za moje ime.“ Djela 9:16

Kroz mnoge godine neumorne odanosti Gospodinu, Pavao je naučio značenje tih riječi, jer on je bio vjerni sljedbenik Učitelja i radostan sudionik Njegove patnje. Sada je bio dosegnuo kraj tog puta patnje, put koji je vodio do zatvora, udaraca, kamenovanja, pogibli na moru i pogibli na kopnu, i kušnji među lažnom braćom. I na koncu doveo ga je do toga da strpljivo kako bi njegova žrtva bila progutana – bio je spreman „izliti se kao žrtva ljevanica.“ Pavao nije imao želju vratiti se, niti žaljenje za sve ono što je morao pretrpjeti. S

ljudskog stanovišta njegov je život bio neuspjeh, međutim on nije imao ljudsko gledište. Njemu je njegov život tegobe i patnje bio put k slavi. On je znao da će oni koji trpe s Kristom vladati s njim u njegovom kraljevstvu.

U svom oproštajnom pismu Timoteju, Pavao ga je potaknuo da kao „dobar vojnik Isusa Krista, bude spreman trpjeti zlo,“ i da povjeri istinu koju je naučio „vjernim ljudima“ koji će je pak povjeriti drugima. (2 Tim. 2:2, 3) To je moguće ukazivanje na drevne utrke sa štafetama u kojoj su natjecatelji nosili baklje te ih predavali jedan drugome. Timoteju se nije pružala nada da će vjerno življenje kršćanskim životom rezultirati lakoćom, ili da treba očekivati bezbrižan i sretan život u skladu s tijelom. Međutim, Pavao je isto tako podsjetio Timoteja na vjerodostojnost Božjih obećanja, koja jamče da će oni koji trpe s Kristom vladati s njim. (2 Tim. 2:10-13)

Pavao je mnogo znao o unutarnjim, duhovnim radostima biti Kršćaninom, jer on je vjerom bio blagoslovljen mirom i radošću u Kristu. On koji je pisao Filipljanima potičući ih „da se uvijek raduju u Gospodu“ činio je to iz dubine svoje „radosti kroz našeg Gospoda Isusa Krista.“ (Filip. 4:4; Rim. 5:11) On je također znao da su sadašnje Kršćanske radosti vjere plod nečijeg pouzdanja u nevidljive obećane stvari. Pavao je o Kristu napisao, „zbog radosti koja je stajala pred njim“ on „je podnio križ ne mareći za sramotu.“ (Hebr. 12:2)

Pavao je bio blagoslovljen sa tom istom radošću – radošću koja je bila pred njim kroz božja obećanja. Ta su mu obećanja jamčila da će poslije borbe doći mir, poslije patnje kruna pravednosti, i nakon smrti slavni božanski život. On je objasnio da bi bez nade u uskrsnuće mi bili „najbjedniji od svih ljudi,“ da bi to „što smo svaki čas u pogiblima“ bilo ludost, i da bi to što smo kršteni u smrt za buduću korist mrtvih bilo uzalud. (1 Kor. 15:19, 29, 30)

Zaista Pavao je poznavao radosti vjere, međutim razumio je da te radosti ovise o čvrstom uvjerenju, „svjedočanstvo Duha,“ da će sadašnja vjernost zaslužiti Gospodarevo „dobro učinjeno.“ Stoga je potaknuo Timoteja da „bude jak,“ da se „bori,“ da „podnese nedaće.“ (2 Tim. 2:1-5) On ga je podsjetio da će oni „koji hoće pobožno živjeti u Kristu Isusu, biti progonjeni.“ „Zli pak ljudi i varalice napredovat će iz zla u gore“ Pavao je upozorio, „A ti ostani u onome što si naučio i u što si uvjeren, znajući od koga si naučio.“ (2 Tim. 3:12-14)

Pavlovo oproštajno pismo Timoteju pravo je remek djelo pobude, ohrabrenja, savjeta i upozorenja. Ono što je mnogo snažnije od samih riječi je sam apostolov primjer primjene istih u praksi. Pavlove konačne upute možemo parafrazirati ovim riječima: „Podnosi poteškoće, Timoteju, i budi vjerni vojnik Isusa Krista, kao što sam i ja nastojao biti. Timoteju, predajem ti baklju istine, kao što čine oni na trkalištu, tako je i ti

prenesi drugima. Ti trčiš u velikoj utrci Evanđeoskog doba. Timoteju ja ću uskoro završiti svoju utrku. Ja sam skoro na kraju puta, ali ti nastavi dalje. Čvrsto se drži istine. Morat ćeš se boriti sa zlim ljudima i zavodnicima. U stvari, oni će napredovati sa zla na gore, ali ti budi čvrst Timoteju. Ostani u onome što si naučio. Ti to možeš, Gospodin će ti pomoći. On je učinio mnoge pripreme za tebe u svojoj Riječi i kroz svoja obećanja. One su korisne za poučavanje, ukoravanje, popravljavanje, i odgajanje u pravednosti. Proučavaj ih, isto tako kao i svoj karakter, kako bi bio priznat od Boga, i ispravno se služio Riječju Istine. Timoteju sačuvao sam vjeru najbolje što sam mogao, i znam ti možeš isto. To je sveto pouzdanje – vrednuj ga i brani koliko god te to koštalo.

„JA SE VEĆ IZLIJEVAM“

Od vremena svog obraćenja na putu za Damask, Pavao se „već izlijevao kao žrtva ljevanica.“ Dokaz tomu je činjenica da je cijeli njegov život od tada pa nadalje bio poput žrtvenog prinosa. Ništa nije zadržao. Kad je pisao braći u Rim da „prikažu svoja tijela kao žrtvu živu,“ izrazio im je ono što je on sam učinio i što je nastavljao činiti. Tokom svog prethodnog zatočenja u Rimu, Pavao je napisao Filipljanima oproštajno pismo u kojem je također izrazio svoju spremnost da se žrtvuje. „Jer meni je živjeti Krist,“ napisao je – što je značilo da je bio spreman nastaviti živjeti za

Krista i služiti mu – međutim da je „umrijeti dobitak.“ (Filip. 1:21) On je bio spreman izliti se kao žrtva na koji god način Gospodin to želio da bude. On bi bio radostan da nastavi prinošenje svog tijela kao žrtve žive; ili on je bio spreman izliti se kao žrtve ljevanica u stvarnoj smrti.

Pišući Filipljanima, Pavao nije htio govoriti sa odvažnošću glede svojih dostignuća i svog položaja pred Gospodom. „Ja za sebe ne mislim da sam ga već dohvatio,“ napisao je. Kako god bilo on se snažno naprezao prema cilju, i bio je odlučan kako bi upoznao Krista, i imao „zajedništvo u njegovim patnjama“, i „suobličujući se sa njegovom smrti.“ (Filip. 3:10-14) Njegova odlučnost u tom trenutku nije bila u pitanju, međutim postojao je jedan faktor u kojeg nije bio siguran. On nije zasigurno znao da je dostigao kraj puta. Prema tome, shvaćajući da sve dok je vremenski element u pitanju, uvijek postoji mogućnost neuspjeha. Pavao nije vjerovao lažnoj ljudskoj filozofiji, „jednom spašen zauvijek spašen.“ Ako se je ovo razdoblje kušnji trebalo nastaviti, on će se morati nastaviti snažno naprezati prema cilju.

Međutim pišući Timoteju drugi i posljednji puta, Pavao je očito znao sa sigurnošću da će skoro biti pogubljen. Tijekom svih prošlih teških godina, on je ustrajao. Naučio je kako je to biti ponižen i kako obilovati. (Filip. 4:12) Nijedna od poteškoća, kušnji i i progonstava koja je podnio nije ga slomilo. (2 Kor. 11:23-28) „Jedno samo činim,“ bio

je njegov moto, i to „samo jedno“ bio je upoznati Krista, kroz zajedništvo u njegovim patnjama i suobličijući se sa njegovom smrću. Pavao je sada bio pred svojim zadnjim i konačnim ispitom. Možemo zamisliti Rimsku stražu kako se približava okovanom apostolu, najavljujući mu sudbonosne vijesti da treba biti pogubljen. Kad je pisao Filipljanima da bi za njega bilo „dobitak“ umrijeti, to je bilo teoretski. Zaista, temeljilo se na izobilnoj vjeri i nepopustljivoj odlučnosti, da izrazi dobrodošlicu stvarnoj smrći u Gospodinovoj stvari. Međutim sudbonosne riječi još nisu bile izgovorene – najveći test još nije bio primjenjen.

MRTAV S KRISTOM

Pavao je temeljio svoje pozdanje na Božjim obećanjima, i mi možemo isto. „Vjerodostojna je riječ“ napisao je, da „ako s njim umriješmo, s njim ćemo i živjeti; ako ustrajemo, s njim ćemo i kraljevati, ako ga niječemo, i on će nas zaniijekati.“ (2 Tim. 2:11, 12) To bi trebao biti temelj našeg pouzdanja kao i u Pavlovom slučaju. To je „vjerodostojna riječ“ nadahnuta od samog Nebeskog oca.

Kroz godine Pavlove vjerne službe, on je patio i umirao s Kristom. Tokom cijelog tog vremena on nije zaniijekao svog Učitelja, bilo to pred Rimskim upraviteljima, licemjernim Farizejima, Carem, svezan od zatvorske straže, ili zatvoren u klade. On se uvijek radovao da „dopuni

ono što nedostaje mukama Kristovim.“ (Kološ. 1:24) Gospodin mu je pokazao izgled patnje, kako je objasnio Ananiji, i Pavao je prihvatio te uvjete apostolstva. Sada, kad se je suočio s sigurnom smrću, mogao je zaniijekati Krista i išetati iz Rimskog zatvora, kao slobodan čovjek. On to nije učinio, i nije imao želju učiniti to. On je zaista bio spreman, prijeniti se, radostan žrtvovati se, tiježan dok se sve to ne završi.

Pavao je dobro znao za uslov, „ako umremo,“ i „ako trpimo.“ On je okrunio „ako“uvjete vjernosti Bogu sa svojim svakodnevnim životom žrtve i službe, nikada ne dovodeći u pitanje Božje vodstvo. U njegovom umu nije bilo pitanja kad se suočio s gnjevnim Židovima u Damasku, netom nakon svog obraćenja. Nije bilo pitanja kada je bio zatvoren u tamnicu zatvora u Filipima. Nije bilo pitanja kada je cijelu noć propovjedao u Troadi, i hodao oko 40 km da dođe do svog broda idući dan. I konačno nije bilo pitanja sada kad je trebao umrijeti zato što je naučavao da je raspeti Isus bio podignut iz mrtvih i da će se vratiti kako bi uspostavio kraljevstvo. Pavao je zbog toga bio radostan umrijeti. Ako smo i mi bili vjerni tijekom našeg Kršćanskog životnog puta, mi također možemo imati mirno pouzdanje da smo održali „ako“ uvjete našeg puta.

PREDAN ZA ŽRTVU

Kad je Pavao pisao Timoteju govoreći da se već „izlijeva“ kao žrtva ljevanica, on je koristio grčku riječ *spendo*, koja znači predati nečiji život, ili krv u žrtvu. Do ovog trenutka, apostol je je žrtvovao svoje vrijeme, snagu, talente, ugled – sve što je imao, osim samog života. Sada je bio spreman u potpunosti prinijeti i to – simbolično govoreći, proliti svoju krv. U svom pismu Hebrejima, u kojem ih je ohrabrio na vjernost u žrtvovanju, on je napisao, “ Ta promislite o onomu koji od grijешnika, podnese takvo protivljenje protiv sebe da ne klonete malaksajući dušama svojim. Još se do krvi ne oduprieste boreći se protiv grijeha. (Hebr. 12:3,4) Oduprijeti se „do krvi“ znači potpuno žrtvovati svoj život, kao što je Isus učinio. Pavao je hodio Isusovim stopama, radujući se prednosti da pati s njim, međutim on se još nije odupro do „krvi“ – njegov život još uvijek nije bio potpunosti i u stvarnosti žrtvovan. Međutim on je želio i bio je spreman za ovo konačno iskustvo uskog puta – spreman da se „izlije kao žrtva ljevanica.“ Jezik kojeg je apostol koristio u pisanju podsjeća nas na predodžbene žrtve prinašane u povezanosti sa Tabernakulskim službama. U tim prinosima krv ili život, životinja bila je prolivena u žrtvu kako bi ilustrirali „bolje žrtve,“ ovog Evanđeoskog doba. Na predodžbeni Dan Pomirenja – deseti dan sedmog mjeseca – junac i jarac bili su prinešeni, junac je predstavljao Krista a jarac pripadnike njegovog tijela.

Pouka iz Hebr. 13:10-15 očito se temelji na predodžbenoj službi tog dana. U toj službi, tri dijela jednog prinosa napredovala su istovremeno. Junac je bio zaklan, i njegovo je salo bilo zapaljeno na bakrenom žrtveniku u dvorištu. Njegovo tijelo ili strvina, zajedno s kožom, bilo je „spaljeno izvan tabora.“ U isto vrijeme dvije ruke pune kada bile su prinešene na zlatnom žrtveniku u Svetinji tabernakula. Žrtva Gospodinovog jarca bila je prinešena na sličan način, i Pavlovo ukazivanje na tu službu jasno pokazuje da jarac predstavlja posvećene sljedbenike Krista. Tri dijela ili faze, žrtve prikladno pokazuju tri gledišta o žrtvi koju je prinio Isus i pripadnici njegovog tijela – gledište svijeta, gledište onih koji su opravdani u Božjim očima i Božje gledište. Gledište svijeta bilo je prikazano paljenjem strvine izvan tabora. Ovo gledište nije povoljno. U predodžbi, ovo je paljenje nesumnjivo prouzročilo smrad u nozdrvama Izraelelaca, slično tome posvećen život posvećenog Božjeg dijeteta izgleda svijetu.

Međutim u isto vrijeme, u dvorištu, je bilo spaljeno salo životinja. Paljenje sala predočava vruću revnost istinski vjernih, i oni koji prebivaju u tom opravdanom stanju u ispunjenju pred slike na to gledaju povoljno. Žrtve Gospodinovog naroda, trebale bi i jesu, cijenjene jedni od drugih, i uvijek bi smo trebali biti budni, za prilike da se revno „potičemo na ljubav i dobra djela“ žrtve. (Hebr. 10:24)

Na zlatnom žrtveniku u Svetinji Tabernakula bio je zapaljen kad na predodžbeni Dan pomirenja. Žar vatre za taj prinos svećenik je nosio sa bakrenog žrtvenika u dvorištu dok je salo junca gorilo. To pokazuje da je Isusovom vjernošću u žrtvi bio otvoren put u Svetinju, čak i u Svetinju nad svetinjama, njegovim sljedbenicima. (Hebr. 10:19, 20) Ugodan miomiris kada koji je gorio na zlatnom žrtveniku, i ispunio Svetinju nad svetinjama Tabernaluka, pokazuje Božje prihvaćanje Isusovog prinosa. Tako posredstvom njegovog prihvaćenog prinosa za „njegov dom,“ mi imamo prednost da kao Gospodinov jarac, slično tome položimo naš život u žrtvu, i da prinesemo kad naše vjernosti, kroz Krista, kao ugodan miomiris Bogu.

Kako se radujemo da su te stvari koje su smrad svijetu poput ugodnog miomirisa Bogu. Kakvo li je to ohrabrenje bilo za Pavla. Dok je išao od mjesta do mjesta u Božjoj službi, polažući svoj život u žrtvu, svijet ga je prezirao, ali on je imao blagoslovljeno jamstvo, da je dobro ugodio Bogu. Pavao je mnogo puta bio ohrabren od braće, premda su se neki od njih okrenuli protiv njega kada je došao konačni ispit. Ipak Bog je bio s njim i opskrbio sve njegove potrebe do samog kraja njegovog puta – sve dok žrtva u potpunosti nije bila progutana.

NAŠ ŽRTVENIK

„Imamo žrtvenik“ kaže Pavao, „s kojega nemaju pravo jesti oni što služe u šatoru.“ (Hebr. 13:10) Ovdje kao i u recima koji slijede, Pavao nam skreće pažnju na prinose predodžbenog Dana pomirenja, u kojima je krv junca i jarca, bila uzeta u Svetinju nad svetinjama Tabernakula, i poškropljena po pomirbenom poklopcu kao pomirenje za grijeh iduće godine. Očito je da Pavao u ovom kontekstu, identificira žrtve Kristovih sljedbenika kao dio onih prinašanih na predodžbeni Dan pomirenja. „Imamo žrtvenik,“ on kaže, - odnosno mi smo pozvani da predstavimo svoja tijela kao žive žrtve. Prinošenje žrtve zahtijeva žrtvenik, i žrtvenik kojeg mi imamo je onaj koji je bio predložen s onim na kojem su bile žrtvovane životinje za prinos za grijeh na Dan pomirenja.

U slučaju ovih predodžbenih žrtvi, svećenicima nije bilo dozvoljeno jesti meso životinja. Ono što nije bilo spaljeno na bakrenom žrtveniku u dvorištu bilo je uzeto „izvan tabora“ i zapaljeno. Pavao primjenjuje pouku toga, govoreći, „Zato je Isus, da bi vlastitom krvlju posvetio puk, pretrpio izvan dveri. Stoga izlazimo k njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu. Nema pogreške u pogledu značenja toga. Pavao nam kaže da takav žrtvenik u protuslici predočava naš udio u žrtvujućem „prinosu za grijeh“ djelu Kristovom. Mi poput Isusa trebamo ići izvan tabora, noseći

njegovu sramotu, što je predstavljeno paljenjem životinja kao prinos za grijeh „izvan tabora.“

Izvlačeći ovu prekrasnu pouku iz žrtvi predodžbenog Dana pomirenja, apostol također ukazuje na paljenje kada na zlatnom žrtveniku unutar Svetinje. On kaže, „Po njemu (to jest vjernošću Isusa kao prinosa predodžbenog junca) dakle, svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest plod usana što ispovijedaju ime njegovo. A dobročinstva i zasjedništva ne zaboravljajte, jer takve su žrtve ugodne Bogu.“ (Hebr. 13:15,16) „Takve žrtve“ su naši svakodnevni prinosi kada Bogu.

Zapazimo još jednom važnost Pavlovih riječi u svezi našeg udjela u žrtvama dana pomirenja u protuslici: (1) „Imamo žrtvenik“ s kojega onima koji služe u šatoru nije dozvoljeno jesti – predoben sa bakrenim žrtvenikom u dvorištu kojeg se koristilo na Dan pomirenja. (2) „Stoga izlazimo k njemu izvan tabora, noseći njegovu sramotu“ - predoben sa spaljivanjem strвина zaklanih životinja izvan Tabernakula, „izvan tabora.“ (3) „Po njemu dakle svagda prinosimo Bogu žrtvu hvale, to jest plod usana što ispovijedaju ime njegovo“ – predoben sa prinošenjem kada na zlatnom žrtveniku u Svetinji Tabernakula. Sva ta tri aspekta kršćanske žrtve u stvarnosti su dio jednog prinosa. Glavna briga da tako kažemo za nas kršćane bi trebalo biti Božje gledište o našoj žrtvi. Da li je njemu ugodna? Da li je naš životni pravac njemu

poput miomirisnog kada? Prinosimo mu li stalno žrtve hvale? Pava o tome govori kao o „plodu usana.“ To je prinos kojeg nudimo kako bi „navjestili kreposti Onoga koji vas iz tmine pozva u svoju čudsenu svjetlost.“ (1 Pet. 2:9)

Hvaliti Boga kao što bi smo trebali u ovom svijetu grijeha i tame, rezultira žrtvom. To znači obznaniti njegove slavne kreposti koje se odražavaju u njegovom velikom planu vjekova – drugim riječima svjedočeći Istinu. U Pavlovom slučaju, njegovo vrijeme, snaga, i talenti bili su vjerno upotrijebljeni na hvalu Božju, obznanjujući neistraživa bogatstva njegove milosti pokazane kroz Isusa Krista. Svijetu je to bio smrad toliko da su čak na koncu uhitili apostola Pavla i osudili ga na smrt. Bogu je međutim to bilo poput ugodnog miomirisa, dokaz Pavlove vjernosti.

Oni koji su uistinu Gospodinovi, cijenit će ugodni miomiris žrtve, njihove subraće. Oni će ohrabriti jedne druge na vjernost u žrtvovanju. Nastojat će potaknuti jedne druge na ljubavi dobra djela. Pavao nikada nije oklijevao ohrabriti braću na vjernost u žrtvovanju, i on je cijenio one koji su mu uzvratili tako što su ga ohrabрили. S vremenom se možemo razočarati u braću. Dok je bio u pritvoru Pavao je napisao u svom oproštajnom pismu Timoteju, „To znaš da su se od mene odvratili svi u Aziji.“ (2 Tim. 1:15) Oni su se trebali postaviti „izvan tabora“, tamo gdje je bio, gdje su gledali Pavlovu žrtvu kao i nevjerujući svijet. Oni nisu

cijenili njegovu revnost i odanost punu ljubavi, nito su ga nastojali ohrabriti na vjernost ili nastojeći da i sami budu vjerni. Istina nije ništa manje popularna danas nego što je bila u Pavlovim danima. Zakoni zemlje mogu takvi da spriječe zatočenje onih koji objavljuju poruke, ipak svjetovno orijentirani još uvijek gledaju s prezirom na žrtve svetaca. Revnost i samopožrtvovnost Gospodinovog naroda, još su uvijek smrad, u nozdrvama onih koj hode u tami. Da li mi tako zauzimamo mjesto uz one koji tako polažu svoje živote? Kakav sjajan izgled imamo da stojimo jedni uz druge. Neće ih jako mnogo od nas završiti svoj životni put u zatvoru poput Pavla, ipak put je još uvijek otvoren za žrtvovanje.

Još uvijek je prilika za prinošenje žrtvi hvale Bogu, čak plod naših usana, objavljujući vrline njegovog plana spasenja. Mi znamo da svijet to neće cijiniti, ali prava Kristova braća hoće – i što je najvažnije to će biti ugodno Bogu.

Bog je bdio nad Pavlom, kao Otac pun ljubavi, tijekom završnih dana i sati njegovog zemaljskog iskustva. Ugodan miomiris gorećih iznutrica njegove žrtve prodro je u Svetinju nad svetinjama u predodžbi, čak do samog neba. Pavao je kroz obećanja mogao čuti umirujuće riječi, „Dobro učinjeno!“ Vjerodostojna riječ da će oni koji trpe i umirsu s Kristom, živjeti i vladati s njim bila je sada stijena snage za apostola, jer on je bio uvjeren, da je uz Gospodinovu pomoć prošao ispite.

Godinama ranije Pavao je pisao crkvi u Rim, govoreći, „Tko će nas rastaviti od ljubavi Kristove, ?Nevolja ili tjeskoba?? Ili progonstvo? Ili glad, ili golotinja? Ili pogibao? Ili mač? Kao što je napisano: Zbog tebe nas ubijaju povazdan, broje nas kao ovce za klanje.“ (Rim. 8:35, 36) Kad je Pavao napisao te riječi za braću u Rimu, on je bio uvjeren da ga nijedna od spomenutih stvari ne bi mogla okrenuti od pravca žrtve. (reci 37-39)

On je sada bio u Rimu – ne kako bi posjetio eklesiju, nego je bio u zatvoru. Tjeskoba, nevolja, progonstvo i izvjesna smrt, sve se to nagomilalo na njega. On je bio izabran za „klanje“ i bio je sretan. Radujući su u duhu, on je napisao, „Ja se već izlijevam kao žrtva ljevanica „ – spreman da izlije svoj život kako bi dovršio žrtvu koju je započeo na putu za Damask.

Ista Božja obećanja koja su podržala Pavla u času njegove najveće potrebe, također se primjenjuju na nas. Ako smo poput njega vjerni u vršenju Božje volje, radosno polažući naše živote dok dajemo hvalu Bogu, mi isto tako možemo reći – i reći to sa pozdanim povjerenjem u Božja obećanja - da je kruna pravednosti pripravljena za nas, i za one koji „ljube njegov pojavak.“